

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΤΗΟ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ Χ ΖΩΗ

ΕΤΟΣ Β'.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1894

ΑΡΙΘ. 40

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

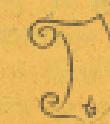
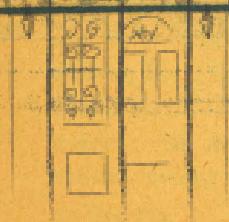
·Αγγέλου Α. ·Άντωνέλλου· ·Η Σταύρωσις τοῦ Κυρίου·
ουημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ—Γεωργίου Τερτσέτη ·Όνειρον
τοῦ Φώτου·—Δ. Α. Στ. Κραυγὴ ὑπὲρ τῆς σταφίδος.—Π.Μ. ·Άλεξάνδρου Μαντζώνη· ·Η Ἀνάστασις·
—Κ. Τριανταφύλλη· ·Ἐλληνικὸν Τὸ Πνεῦμα ἀναμέσον
τῶν αἰώνων·(ποίησις)·—Εἰδήσεις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

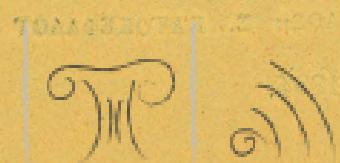
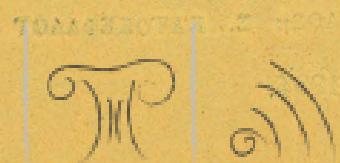
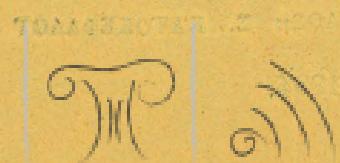
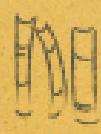
Αθηναϊκό Αρχείο Νο. 52

EN ZAKYNTHOS

ΤΥΠΟΣ Ο «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. ΚΑΤΟΚΕΦΑΛΑΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Λαζαρίδης Αντώνιος Επίκουρης Καθηγητής
Επίκουρης Καθηγητής στην Επικούρεια Σχολή
Επίκουρης Καθηγητής στην Επικούρεια Σχολή
Επίκουρης Καθηγητής στην Επικούρεια Σχολή

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙΜΩΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΟΤΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Β'.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1894

ΦΥΛΛ. Μ.'

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

ΙΧνεού χριστού

«Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐργαλήνη ἡ μὴ ἔτα ἀγαπάτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταῦτης ἀγάπης οὐδεὶς ἔχει ἔτα τίς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ διὰ τῶν φιλῶν αὐτοῦ. Αὐτὸς γὰρ δι πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς δι τοῦ ὑμεῖς ἐμὲ περιέκατε καὶ πεπιστεύκατε δι τοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον. Εξῆλθον παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον. πάλιν ἀφίημε τὸν κόσμον, καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα.»

(Εὐαγγ. Ἰωάννου Κεφ. ΙΕ'. 12—13. Κεφ. ιστ. 27—28.)

ΕΝ τῷ σταδίῳ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπέρχουσι: στιγματι, ὥραι, ἡμέραι, καθ' ἃς καταβάλλεται δλον τὸ θέρρος ἡμέρων καὶ ἀνατρέπονται ἀπαστι: αἱ ἡμέτεραι ἐλπίδες, καθ' ἃς δι θέντας καταρρίπτει καὶ ἀποθέτει ἡμᾶς ὑπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ τάφου πλάκα. Ἐνῷ δὲ ἀνὰ ἐκατοστύχεις καὶ χιλιάδες ἀριθμοῦνται καθ' ἐκάστην τὰ θύματα τοῦ βρωτολογιοῦ τούτου διάκιμονος, ἐνῷ διάκληρος κόσμος καθ' ἐκάστην καταβάλλει τὴν κλίμακα τοῦ τάφου, ἐνῷ τὸ μελανὸν τοῦ Χέρωνος ἀκάτιον ἐν τῇ ὑποχθονίᾳ καὶ ζοφερῷ αὐτοῦ πορείᾳ συμπαρασύει δι, τι υψηλὸν, δι, τι ἔξοχον, δι, τι μέγχ δύναται γὰρ περιέχῃ δι κόσμος, καὶ ἐφ' δι δύναται νὰ καυχᾶται τὸ ἀνθρωπότης,—ἡ Γῆ οὐδὲν ἵττον μένει ἀπαθής καὶ ψυχρὸς θεατὴ; τῶν ἀδιαλείπτων τούτων συμφορῶν, ἔξαρχοι οὐθεὶς ἀνέτεως καὶ ἀπροσκόπτως τὴν πορείαν της, ὡς εἰ οὐδὲν εἶχε συμβῆ, δι ἡλιος, δι σελήνη, δλοι ἐν γένει οἱ οὐράνιοι κόσμοι οὐδαμῶς παρεκτρέπονται τῆς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τρχθείσης τροχιῶν. Καὶ διώμα, ἀνθρωπος πτωχὸς ἄγνωστος τέως, ἀπομνήσκει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θάνατον Σταυρικὸν, καὶ ἡ Γῆ σείσται, δι ἡλιος σκοτίζεται, σύμπασσα δι φύσις, δλη δι ἄψυχος κτίσις, διάκληρος τέλος δι Δημιουργίας συνταράσσεται! — Τίς δρά γε ἡτο δι ἀνθρωπος οὗτος; «Οποίχ η αιτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ τοῦ συνεπενεγκόντος τὴν πένθημον ταύτην τοῦ Σύμπαντος ἀναστάτωσιν;

Ἐσταυροῦτο δι εὐγενῆς καὶ γενναῖος ἰδρυτής τῆς νέας Χριστιανικῆς πολιτείας, ἀπέθυνησε καταδικασθεῖς ὡς ἀνατροπεὺς τῷ θεῷ καθεστώτων δι εἰς οὐρκνοῦ καταβάτης Σωτῆρ τοῦ Κόσμου, δι ἀπελευθερωτῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αὐτὸς δι ἐνσχροκος θεός. Ἀλλ' η καταδίκη του ἡτο δι ποτεθέωσις αὐτοῦ. Ο θάνατος δὲ δύναται νὰ μοχτήσῃ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τὸν ἀθάνατον. Ο θεάνθρωπος κατεπέτητον αὐτὸν καὶ ιρημορος ἀνέστη. Η ἀναστασίς του ἦτο δι θρίαμβος, τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου θυσίας του, η τεροθίτητος καὶ καθηγίασις τῆς διδαχῆς καλίστης του.

Μόνη δι διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ είναι ἀληθῶς θεία. Καὶ ἂν δὲν εισχύετο ὑπὸ θαυμάτων, καὶ ἂν δὲν ἐσφραγίζετο διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Διδασκάλου, δι διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ αὐτὴ καθ' ἔκτην ἀποτελεῖ θαῦμα, ἐστὶν ἡλιος ἀνατέλλων ἐν τῇ σκοτίᾳ πάσης ψυχῆς, ἐστὶν οὐράνιος κλίμαξ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. «Ἀνθρωποι δὲν ἡδύναντο νὰ ἐφεύρωσιν αὐτὴν· δὲ ἀποκλύψεις αὐτὴν βεβαίως εἰσέδυεν εἰρ τὰς ἀπορρήτους τάξεις τῆς ἀπείρου Δημιουργίας καὶ διεγίνωσκε τὸ σύνολον τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ἐγνώριζε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῶν σερκικῶν παθῶν τὴν ισχὺν καὶ τὰς στρεψές, βάσεις πάσης κοινωνίας ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἀπατούμενα πρὸς κτησιν καὶ διατήρησιν τῆς ψυχῆς γαλάνης. Ἄλλα καὶ ἀκριβῆ ἀναμφορίστως αὐτὸς εἴχε γνῶσιν τῶν λογισμῶν τοῦ πολυπείρου καὶ τοφοῦ ἐνδρός καὶ τὰς ἀσθενοῦς νοήσεως τοῦ ἀκάκου παιδός, ὡστε εἰς ἀμφοτέρους ἀκρούντως καὶ ἐπίσης καταληπτεῖς νὰ γίνη. Τίς δὲ πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἰησοῦ ἡδύνηθη τοιαύτας νὰ διδάξῃ διδασκαλίας, τοιοῦτον νὰ τελέσῃ ἐργον; Γνωστά εἰσι τὰ ἐργα τῶν πολυμαθεστέρων καὶ σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, αἱ δοξαίει καὶ τὰ διδάγματα αὐτῶν εὑρηνται εκτεθειμένα ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν. Ἄλλα τίνος η σοφία δύναται νὰ παραχθῇ πρὸς τὴν σοφίαν τοῦ Ἰησοῦ. Γίς περιέλαβε, ως δι Ἰησοῦς, ἐν ἀπλουστάτῃ καὶ ἀκριβεῖ τὸ πλούτιον ὅλα τὰ μεγάλα συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰντας τοῦ; αἰώνας; Τίς ἐδάκεν ως αὐτὸς, ἐν δλίγαι, τοῖς τὴν κλείδω δλων τῶν αἰνιγμάτων τοῦ βίου; Τίς ποτε ἐγράψει ἡ εἰπε τὰς δλίγας, ἐπειν τὰς δλίγας, τοῦ αἰώνα; Τίς αὐτοῦ τοῦ νεαγωρίζεις ἀκρικ σοφίαν καὶ στον νηπιός νους τοῦ ιδεύτου φωτεινοτάτου φῶς; εἰπε τὰς δλίγας, τοῦ αἰώνα; Τίς αὐτοῦ θυμαρτός ταχτας ἀληθεύεις, τοῦ αἰώνα; Τίς αὐτοῦ θυμῶν· δι τὸ πρὸς τὸν πλησίον ἀγαπητον εστι τὸ κεράλα, τον τῶν ἐντολῶν· δι τελικός σκοπος τῶν πνευμάτων εστι γίνωμεν

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΙΜΩΣΑΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΕΟΥΡΙΟΥ

τέλειοι ὕσπερ δὲ Πατήρ ἡμῶν ὁ Οὐράνιος τέλειός ἐστιν, δτὴ ζωὴ καὶ ἡ αἰωνιότης ἐστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ διδικίεστον καὶ ἀδιχχώριστον δλον;

Καὶ ὅντως, δτε ωτος ταπεινὸς καὶ ἄγγωστος; ἔβάδ. Κεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενῶν του, τὶς αὐτῶν προέβλεπεν, δτ; τὸ ὄνυμα του ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ἦναι τὸ ἀντικείμενον του σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης διοκλήρου τῆς γῆς; δτε δ' ἀδίδοξα ἐν θείᾳ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἀπλότητι τὰ ὑψῖτα καὶ ἀγνώτατα διδάγματα, τὶς προέβλεπεν δτι οἱ λόγοι του ἔμελλον νὰ ἐπαναλαμβάνονται μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἑκατόντας επηρίδων ἀπὸ του σύματος μυρίων λατρευτῶν ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσαις μετενηγμέναις καὶ δτι ἡ προσευχὴ του ἔμελλε νὰ κατασκῆῃ προσευχὴ καθολικὴ, ἀπομνημονευομένη ἐντὸς μεγαλοπρεπῶν ναῶν καὶ ἐν ἑρημίαις, καὶ ἐν τοῖς πλουσίοις μεγάροις τῶν ἡγεμόνων καὶ ἐν ταῖς καλύβαις τῶν πτωχῶν; Καθ' ἣν δὲ σιγμὴν σέφανον ἔξ ακανθῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων καὶ κεθημαγμένος, ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀπέθηκεν ἐν τῷ μέσῳ δύο κακούργων, καὶ ἡ κακία ἤλαλαζε, καὶ ἡ πίσις τῶν μαθητῶν του ἐνεδοίκεις, καὶ οἱ ἀγκαπῶντες αὐτὸν ἔρευγον ἐντρόμοι, τὶς ἥδυντο νὰ προΐδη, δτι αὐτὸς ὁ Σταυρὸς ἐφ' οὖν ἐκέρματο πρὸς μαρτυρικὸν θάνατον ἔμελλε νὰ γίνη τὸ σύμβολον τῆς σωτηρίας του ἀνθρώπου γένους καὶ ν' ἀρθῇ εἰς τῆς ἀνύδρους καὶ φυμαδεις χώρας τῆς διακεκυμένης ζώνης, ἐπὶ τῶν τέως ἀγνώσων παραλίων, ἐπὶ τῶν ὑπερνεφέλων κορυφῶν τῶν ὁρέων καὶ ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν πεδίων του Βορρᾶ ἐνθά δύο διδέποτε εἰδύεις ἡ Θερμαγτικὴ του ἡλίου ἀκτίς;

Ο Χριστὸς ἀπεκάλυψε τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἔφερε φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ. Διὰ τῶν θείων διδαγμάτων του Σωτῆρος ἡ γνῶσις τῶν δικαίων καὶ τῶν καθηκόντων, του προορισμοῦ καὶ τῶν ἀπίδων του ἀνθρώπου, οὐ μόνον τοῖς εὐαρίθμοις, σοροῖς, ἐγένετο οἰκεία, ἀλλὰ διεδόθη, καὶ κατέστη κοινὴ ἐν ἀπάσαις ταῖς τάξεσι του λαοῦ καὶ ἐν ἀπάσι τοῖς ἔθνεσι. Καὶ δὲ πτωχότα τοὺς ἀνθρώπους ἔλαβε τὴν διδασκαλίαν ταύτην, καὶ δι μᾶλλον ἀπαίδευτος κατενόησεν αὐτήν. Τότε αἱ ἐσταμέναι κακίαι ἔφοιξαν, διότι προείδον τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν· τότε οἱ τύραννοι ἐταράχθησαν, διότι ἐνόσταν δτι μετὰ τῆς ἀλήθειας θέλει επανέλθεις ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ ἐλευθερία, τότε ἐξηγράθησαν οἱ ψευδεῖς ιερεῖς, διότι ἔλασος ἐγνώρισε τὴν ἀναξιότητα αὐτοῦ καὶ δτι οὐχὶ τὸ ιερατικὸν ἔνδυμα, ἀλλ' ἡ σορία καὶ ἡ ἀγρύτης τῆς ψυχῆς ἀναδεικνύουσι τὸν ἀληθῆ λειτουργὸν του ψίφου· τότε οἱ πονηροὶ παντός εἶδος ἐμάνησαν βλέποντες, δτι ἡ βία καὶ τὸ αὐθαίρετον δὲν ἔμελλον πλέον γ' ἀντικαθίσαι τὴν διεισιτηνην. Διὰ τοῦτο κατεδίωξαν οὗτοι πάντες τὸν Ἰησοῦν, οὐ τινος ἡ διδασκαλία ἐγένετο φῶς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐξάνυρωσαν αὐτὸν διότι ἡ πᾶς δι μᾶλλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ;::

Καὶ ὅντως διότις φοβεράς κατασροφάς ὑπέση· διότιν φρικτὸν σάδιον παθῶν διηλθεν δὲ Ιησοῦς, καθ' ἣν ὥραν ἡ ἀγνωμοσύνη ἐπρόδωσεν αὐτὸν, ἡ κακία συνώμοτα κατὰ του ἀγίου αὐτοῦ βίου καὶ μαρτωλοὶ ἐδίκασαν τὸν ἀναμάρτητον. «Σὺ εἰ δὲ Βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων,» ἡρώτασεν οἱ Πιλάτος, δ ἀρχῶν τῆς χώρας, τὸν Μεσσίαν, ἐμφανισθέντα ἐνώπιον του δικαιστικοῦ βήματος ἐν τῇ ἀκηράτῳ λέμψει τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ. Πέριξ ἴστατο δὲ τυφλός καὶ ἀστος ὄχλος, νεωτέρων ἔργων καὶ πολυχρότων θαύμάτων ἐπιθυμητής πλησίον δὲ ἡ ἐκδίκησις πνέουσα ἀναδρος σπειρά τὸν κατηγόρουν ὡς ἔχθρον τῆς ἀλήθειας, τῶν συκοφαντιῶν τῆς ἀρετῆς μακράν ἐφαίνετο δὲ οἱ Γολγοθᾶς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κολας φρον· ἐν τοῖς βλέμμασι του μαλακόψυχου Πιλάτου βλύκετο τὶς γ' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιμυίζην, τὴν

αὐτὸς εἰχεις νὰ σώσῃ τὸν γενναῖον εἰς δν οὐδεμίαν εὑρίσκειν ἐνοχήν. Πορρωτέρω ἔβλεπε τὶς εὐαρίθμους καὶ διειλούς φίλους μετητές δακρυρρέοντας. «Σὺ εἰ δὲ Βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων,» ἡρώτασεν οἱ Πιλάτος, ἐπιπίστων ναὶ λάθη περὶ τεῦ Ίησοῦ μίαν ἐκ τῶν φρονίμων ἐκείνων ἀπαντήσας τῶν συνήθων ἐν τῷ κόσμῳ, διειλόν οὐ, διπειρ οὐθελεις σώσει τὸν εὐγενῆ κατηγορούμενον. «Ἄλλ' οἱ Ίησοῦς ἀποκριθεὶς ἐφη· «Σὺ λέγεις.» Εν τῇ φοβερῇ ἐκείνῃ νυκτὶ τὸν εὐγενέστατον καὶ ἀγνότατον τῶν ἀνθρώπων αἰσχρός συρρετεῖς ἐνέπαιξε, περιβρύσσειν, ἐκολάφισε! Καὶ δὲ ἀθέος δ πρᾶξος οὗτος ἀμνὸς του Θεοῦ κατεδικάσθη καὶ ίδοι τετραμματισμένος, τὴν κεραλήν καθημαγμένος καὶ σεφάνῳ ἐξ ἀκκνθῶν περιβεβλημένος, φέρων βρύσας ἐπὶ τῶν ὄμων τὸν Σταυρόν του, ἀγεται εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ κρεμᾶται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐν μέσῳ κακούργων ταῦς; χείρας καὶ τοὺς πόδας ἡλοπηγεῖς ἔχων ἐπὶ του Εύλου. Ενῷ δὲ δὲ ἀγιώτατος τῶν θυητῶν ἀπέθηκεν, ἐνῷ δὲ ἀθέος ἐγένετο θύμα ἐπονεδίσου θενάτου, ἐνῷ ἐσάζειν αἴματα ταῖς εἰσαγάζειν, ἐνῷ δὲ οἱ Οὐρανοὶ συνεκαλύπτετο καὶ οἱ Ἄγγελοι ἐπένθουν, ἐνῷ πολλοὶ ἐπ τοῦ λαοῦ ἐντρομοὶ ἡτένιζον πρὸς τὸ πάθος του Δικαίου, ἐνῷ Γῆ καὶ Οὐρανός θερήνουν τὸν θεάνθρωπον, ἄγριοι τίνες; ἀνθρώποις ἀλάθησαν εν μέσῳ αἰμάτων καὶ δακρύων ἀναίσθητοι, ψυχροί, καὶ μόνον κάρδους ἐφιέμενοι, ἔβαλον κλῆρον ἐπὶ τὰ ιμάτια τῆς ωμῶς ὀναιρειθεῖσες ἀθωτητος. Οὔτε τὴν φρικὴν του θενάτου ἀγωνίαν τοῦ Ιησοῦ, οὔτε τὰς κατώχρους παρειάς, οὔτε τιὺς δεδακρυσμένους καὶ πυροειδεῖς δρθαλμούς τῆς μπτρὸς καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ εἰδόν οἱ θηριώδεις ἐκείνοις σρατιῶται· εἰδόν μόνον τὸν χιτῶνα τὸν ἀρράφον, τὸν ἐκ τῶν ὄγωνεν ὑφαντὸν δι' δλου, εἰδόν τὸ ελεισινὸν κέρδος του κλῆρον τῆς τύχης! Ο βρύσης σεναγμὸς θυητοῖς ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των οὐδόλως ἐτάραξεν αὐτοὺς. Ο διοσφυρμὸς καὶ δὲ θρῆνος ἀπηληπισμένης μπτρὸς, οι λυγμοὶ τῶν οἰκείων καὶ τῶν φίλων οὐδαμῶς συνεκίνησαν τὴν καρδίαν των ἐπαιτεῖον ἐπὶ τοῖς ιμάτιοις του Ίησοῦ, ἐκύρευον. Ο δὲ γλυκύτατος οὗτος φίλος τῆς ἀνθρωπότητος κλίνεις τὴν κεραλήν αὐτοῦ ἐξέπνευσεν, ἀποτελεῖν πρὸς τὸν Πατέρα ἀπελεύσεως αὐτοῦ, ἀνακοινώσας αὐτοῖς τὰς τελευταῖς αὐτοῦ ἐντολάς, τὰς τελευταῖς του θελήσεις καὶ κληροδοτήσεις αὐτοῖς τὴν περιουσίαν του ἔργου. διπειρ αὐτοῦ ἡρχισε· διὰ τὴν σμρνὴν ταύτην ὥραν του ἀποχωρησμοῦ διεφύλαξε τὴς σπουδαιοτάτας ἀληθείας τὰς μαλλοὺς ἐγκαρδίους παρακινέσεις καὶ συμβολάς. Ελάλησεν ὡς θυητοῖς Πιλάτο, ἀλλὰ μετὰ τῆς γενναῖοτηος καὶ τῆς ψυχικῆς γαλήνης του σοφοῦ καὶ εὐεσθοῦς τεν γινωσκοντος δτι δὲ επὶ τῆς γῆς θάνατος, οὐδόλως ἀποτελεῖς ἀληθῆ χωρισμὸν ἀπὸ τῶν φίλων τῶν ἡμῶν.

Οὔτως ἀπέθανε καταδικούσεις ὁ εὐεργέτης καὶ σωτῆρος του γένους τῶν ἀνθρώπων, δστις ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἀκροταῖς ἡθῶν ἀπλότητη, μακρὰν πάσης ἐξωτερικῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας, ἀλλὰ μυριάδες μυριάδων θυητῶν ἔλαθον μέρος εἰς τὰ ἔλεη του, δστις δὲν ἐνεδύσατο χρυσὸν καὶ πορφύραν, ἀλλὰ βασιλεῖς τῆς γῆς ἔλαθον περὶ αὐτοῦ τὴν ἐνδυμασίαν των, καὶ δστις ἔζησεν ἐν ἀγνώματος κάρμας ἐγκατέλεπταν αὐτόν, δστις καταβαταῖς καὶ καρφίθεουσαν αὐτοῦ. φίλοι, οικογένειαι, ἀληθῆς φίλων, ἀπλούστατοι, ἀποφεύγοντες τὴν θυητοῦ του, δτε εὐ ταῖς τελευταῖς τῶν ὄγων της ζωῆς του, ἢ

Εάρεσμος σκληρότητης τῶν διωκτῶν, του ἡρυκθίη αὐτῷ καὶ μίαν σταγόνα καθαροῦ ὄδατος, ἵνα δρέξῃ τὰ ὑπὸ τῆς δίψης στεγγὰ αὐτοῦ χείλη καὶ ἀντὶ ὄδατος δέξῃς ἐπότισαι αὐτὸν, δοτε ἐνὶ λόγῳ οὐδὲν πλέον ἔμενεν αὐτῷ ἐπὶ τῇ γῆς, ἔδωκεν ἐπὶ τῷ Σταυρῷ τῷ θείον αὐτοῦ αἷμα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Οὗτος ἐν διατετάματι τριῶν μόνων ἐτῶν ἀποπερκτώτας τὸ ἔργον τῆς ἀποστολῆς Σου, ὡς εὐγενεῖς Πρωτούργη, ἀπέθανες νέος ἐτὶ ἐν τῇ ᾠραίᾳ ἀκμῇ βίου μεγαλοπράγμουνος, οἴνῳ ἀληθῶς φέροντος τὴν σφραγίδα τῆς θεότητος. Ἀπέθανες, ὡς Σῶτερ, τὸν θάνατον τῆς ἑκουσίου ὄλοκαυτώσεως, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀπέθανες τὸν θάνατον τῆς ἀφέτου ἀγάπης καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀγνώμονας οἵτινες Σὲ παρεγγόρισαν.... Ηγάπας πάντας τοὺς περὶ Σὲ ἀπεκάλεις ἀδελφούς Σου τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποστολὴ ἦν ἔλαττες καταβαίνων ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα νὰ λυτρώτης ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ σκότους, τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας κάσμον γέμοντα πλημμελημάτων, νὰ ἐλευθερώσῃς τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς δουλείας ἐν ἥ ἐκράτουν αὐτάς αἱ παρκικαὶ ἔρεζαις. Ταῦτην τὴν ἀποστολὴν μόνην εἶχες ἐν παντὶ θήματι πρὸ τῶν ὅρθιαμῶν Σου. Ἡν ὁ λαός ὅτε μὲν Σὲ ἀνεκήρυττε βασιλέας τοῦ Ἱερατῆλ, ὅτε δὲ ἥθελε νὰ σὲ λιθοβολήσῃσι οὐδὲμιᾶς πνοσεῖχεν ἡ μεγάλη καὶ θεῖα Σου ψυχή. Φεῦ! ὁ ἀποπλανημένος ἔκενος λαός δὲν κατενόησε τῆς ἀποστολῆς Σου καὶ τῶν ἔργων Σου τὸ ὄψος. Σὺ δὲ οὐδόλως ἀνάξιον εὑρες; νὰ λάθης δούλου μορφὴν· δὲν ἐθεώρητας διατετάχημα τὸ νὰ μὴ ἔχῃς ἐνίστε ποῦ νὰ κληγῇς τὴν κεφαλὴν. Κατεπάτεις ὑπὸ τοὺς πόδας Σου τὴν κορυν τῆς γῆς, διέτις οἱ διαλογισμοὶ Σου ησαν δικηνεῖς πρὸς τὸν Οὐρανὸν. Ὑπέστης ὕδρεις, διωγμούς, ἀτιμίειν παρὰ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἡ γχλήνη τῆς συνειδήσεώς Σου, Σὲ ἀνύψωνεν ὑπεράνω τῶν μωρῶν δοξασῶν τοῦ πλάθους· Μόλις 33 ἡτη διέτοψες ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅμως ἀρχούντως ἐδίδαξας τοὺς θυντούς, νὰ μὴ φιθῶνται τὸν θάνατον, ὃν Σὺ κατεπάτησας. "Οτε δὲ ἀπέθανες, ὡς Σῶτερ τοῦ κόσμου, ἡ ἐπὶ τῇ γῆς ἀποστολῆς Σου ἐπληρώθη ἐν ἀπάσῃ τῇ θείᾳ αὐτάς τελειότητι. — Καὶ ἥδη κατάθητε, ὃ διρυτὰ τῆς ἀληθούς θρησκείας, ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ τάφῳ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος· ἢ τὸ ἔργον Σου ἐτελείωσεν, ἡ θεία ἀποστολὴ Σου ἐπορχυμέτοπονθή. Ἡδὴ ἡ Ἱερουταλημ ἀρχεται θρηνοῦσσα τὸν θάνατόν Σου αὐτοὶ οἱ κριταὶ Σου, οἱτίνες καὶ περὶ τῆς κατεδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐκήρυττον, διὲ οὐδὲμιὰν εὔρεσκον ἐν Σοὶ αἰτίαν, αὐτὸς ὁ θηριώδης ὄχλος, δοτες ἐν τῇ ἀκαθέτῳ φροντὶ ἀγρίων παθῶν, Σὲ ἐσυρεν εἰς τὸν θάνατον, πάντες τέλος οἱ διώκται Σου μετανοοῦσι, φρισούσιν ἐπὶ τῷ φοιβεῷ θενάτῳ Σου, ἀγωνιῶσιν ὑπὸ τοὺς φοιβεούς; τῆς συνειδήσεως ἐλέγχους, ποίνιμος φρίκη καταλαμβάνει ἀπαντες; τοὺς ἐλθούς Σου, ἐν τῇ φρίκῃ δὲ καὶ τῇ τυφλῇ αὐτῶν ἀγωνίας ζητοῦσιν ἐπως καὶ διὰ κουπωδίας φυλάξωσι τὸν τάφον Σου, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Ἀνέστης καὶ οἱ αἰνεῖς ἀγάλλονται ἐπὶ τῇ ἀναστάσει Σου καὶ ἔξυμνοῦσιν αὐτὸν καὶ τὸ διὰ Σου σωθὲν γένος τῶν ἀνθρώπων, κλίνον γόνου, προσεύχεται· καὶ Σὲ λατρεύει. Ἐνισχυθέντες δὲ ὑπὸ τῆς ἀναστάσεως Σου οἱ μαθηταὶ Σου καὶ πεπληρωμένοι ὑπὸ πνεύματος ἀγίου ἡγέρθησαν καὶ ἐποεύθησαν ἵνα κηρύξωσι τὸ Βασιγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Δισχίλια δὲ περῆθιον ἐτη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἥδη τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἀμολγοῦσι· τὸ πλεῖστα τῶν ἔθνων. Θέλει δὲ φθάσει βεβαίως ὁ χριστιανός τοντας οἱ σύνθρωποι θέλουσιν ἀποτελεῖ μίαν μόνην τοιμήν ὑπὸ ἓνα Ποιμένα τὸν καλὸν Ποιμένα τὸν Χριστόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΑΝΤΩΝΕΛΛΟΣ

Τὸ ἐπόμενον ώραῖον ἔργον τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ Γεωργίου Τερτσέτη εύρων μετεῖν τῶν χειρογράφων του ὁ φιλόμουσος· καὶ καλλιτεχνικός μεμορφωμένος υἱός του κ. Σπυρίδων εὐηρεσθήθη νὰ δώσῃ ἡμῖν πρὸς ἀνάγνωσιν. Ἀναγνόντες αὐτὸν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ περιεργείας, διότι ἀπτεται μιᾶς σελίδος τῆς Σουλιωτικῆς ισορίας, παρετηρήσαμεν, διτὶ εἶνε ἔργον ικανῆς ἀξίας, ποίημα ἐν πεζῷ λόγῳ, ἐν ᾧ διεπλάμπει ἡ ἀείποτε διακρίνασσα τὸν ἀπτότον καὶ φιλοδικιον δικασῆν τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ Πλαπούττα ἀκραιφνής φιλοπατείας καὶ ἡ ποιητικὴ ἐκείνη ἔξαρσες καὶ δύναμις εἰς ἣν ὀρείλονται τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ ποιητικὰ ἔργα, ἵτοι ἡ Κόρινθος καὶ ὁ Πίνδαρος, οἱ Γάμοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸ Δαντελού θμητεύσεως. "Ονειρον τοῦ Βασιλέως" Ὁ θωνος κατὰ τὸ 1853.

Διὰ τοῦτο καὶ παρεκαλέσαμεν τὸν ἀξιον τοῦ πατρικοῦ ὄντος εὐγενῆ οἰδὸν νὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν τὴν δημοσίευσίν του, ἵνα μὴ τοιοῦτον ἀληθῶς φιλολογικὸν κειμήλιον ἐν ἐνὶ μόνῳ χειρογράφῳ διατηρούμενον καὶ ἐκείνω πεπαλαιωμένῳ καὶ κακῶς ἀντιγεγραμμένῳ ἀπολεσθῇ πρὸς ζημίαν τῆς πτωχῆς ἡμῶν φιλολογίας.

"Ο ποιητὴς τοῦ μικροῦ τούτου ἔργου φαίνεται ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Κολασεως πρὸς ὃν ἐνίστε ἀμιλλάται καὶ ὡς πρὸς τὴν παράξειν τοῦ κατηχελητικοῦ καὶ φρικώδους καὶ εἰς τὸ εὐγενές καὶ πατριωτικὸν αἰσθημα εἰς; δὲ ὀρείλεται τὸ ιταλικὸν ἀριστούργημα. Ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα ἡ μετὰ λύπης νὰ παρατηρήσωμεν, διτὶ ἡ μεγάλη τοῦ φιλοπατεία καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐποχήν τοῦ οὐχὶ δεόντως ἐπικριθεμένη ισορία τοῦ Σουλίου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δεσποτίας τοῦ Ἀλήπατος παρέσυρεν αὐτὸν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς προδότας τοὺς μετὰ τοῦ Ἀλῆ πιατραγματευθέντας τὴν ὑποταγὴν τοῦ Σουλίου Κίτσου, Βότσαρην καὶ Κουτσονίκαν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐπολέμησαν πάσῃ δυνάμει τὸν τύραννον καὶ οἱ υἱοί των ἀλέμπτουν δι' ὃν τὸν θωκεῦν κατορθωμάτων τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Φαίνεται δ' ὅτι ὁ ἀγαθὸς Τερτσέτης εἶχεν ὃν τὸν Σουλιωτικὴν ισορίαν τοῦ Περρούδη, ἱτις ἐγράψη μὲν ὑπὸ καθαρὸν πατριωτικοῦ πνεῦμα, ἀλλ' ἀνευ τῆς δεούσης ἐρεύνης τῶν γεγονότων οὐχὶ ἥτον συνιτῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώσας τῶν „Μουσῶν“ τὸ ἀξιόλογον τούτο ἔργον μὴ ἀμφιβάλλοντες, διτὶ θέλουσιν δύολογήσει θηρίων χάριν παραγούσοι αὐτοῖς τοιοῦτον εὐχάριστον καὶ πατριωτικὸν ἀνέγνωσμα.

II. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΥ

ΤΑΝ δο φῶτος Τσεβέλας μὲ τὰ ἀπομενάρια τῆς οχαταστροφῆς τοῦ Σουλίου ἐταξίδευσε γιατὶ νὰ εὐηρ φύλαξι στὰ Ιονικὰ Νησία, μία νύχτα τὸν ἐπλάκιος Στρέστην δάσος καὶ θέλωντας αὐτὸς νὰ πλαγκησῃ ἐμπήκη σε μία σπηλιά, τριγύρου στέκουν ἀγρυπνοί οἱ στρατιώται του, ἀλλ' δὲ πνος δὲν ἔχειει τὰ μάτια τοῦ Φώτου, ξαναθυμήθηκε τὸν Σαμουσῆλο ποὺ ἐκάπει στὸ Πύργο τῆς Μπαρόβατης ἐπιλεπτούσει τὸν οὐρανό τοῦ οὐρανού, ἐμελετούσει τὸ ηρεμούσει τοιμήν ποιητού τοῦ οὐρανού

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΕΒΔΟΜΟΔΙΚΗΝ

τ' ἀνήλικα τέκνα, τὰ κορίτσια, οἱ γέροντες ποι. Οὐτε πάσουν στὰ χέρια τοῦ ἀληπασᾶ ἄλλ' ὡς καθώς τυχαίνει καμμιέψ φορὰ διοῦ, διαν κανεὶς φύξην εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπελπισίας εἴρισκει μία κάποια γαλήνη, ὡς τὴν γαλήνη τοῦ Θενάτου, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ Φῶτος φύκεται πᾶς τότε ἀποκοιμήθηκε. — Στὸν ὑπνὸν του θωρᾶς ἀξέν φυνου μιὰ φλόγα καὶ ἀκτινοβολοῦσε εἰς ὅλη τὴν σπηλιὰ καὶ βλέπει ὄμπρός του ἔνα λευκοφόρο, ἀκτίνα ἥταν σὲ κάθε τρίχα τῆς κεφαλῆς του γιαμάτη φῶς, τὰ μάτια του ἐπετοῦσε σ' ἔνα σύγνεφο καθαρότατο καὶ ετὸ μέτωπό του ἥτον γραμμένο. «Α γειος—Ω Τσαβέλα, η ἀγάπη ποι» σου εἶχα εἰς τὴν ζωὴν μὲ κάνει νὰ σὲ θυμοῦμι καὶ ἀροῦ ἔχωρισθηκα ἀπὸ τὸ κορμό. Ἡλιθυ νὰ σὲ παρηγορήσω μὴ σὲ παρατρώγῃ δι πόνος τῆς πατρίδος αἰματι ὁ Σχμουὴλ». — Ω Ισάθης, ἀπεκρίθη ὁ Φῶτος ἐμυρισκαψ 'σ τὴν καταστροφήν σου, πῶς νὰ κάμουμε δίχως ἔσε εἰς τὸν τόπον τῆς ξενοτείχης; — Ω Φῶτε, μὴ λυπάσαι γιὰ ἐμὲ. |έγω ἀνέσθηκα εἰς τὴν αἰώνιαν καὶ ἀλύπητη ζωὴν, γλυκὸς ἐστάθη δι θένυτός μου κάτου στὴν γῆν, ἐπειδὴ μαζῆ μ' ἐμὲ ἐσύντριψ 600 ἔχθροι; διοῦ θήληνος νὰ τοὺς παραδώσω τὸν Πύργο τῆς Μπαρούτης· γῶ ἔχωτα τὸν ἀναμένο δικυλὸ καὶ ἐκαήκανε οἱ μισημένοι, λοιπὸν μὴ μὲ θυμασαὶ παρὰ γιὰ νὰ χαίρεσαι καὶ γιὰ τὰ ἄλλα διοῦ ἐσυνέβηκαν καὶ σὲ θλίβουνε. Συλλογίζου διτε εἶνε σωστός λόγος δηλὶ νὰ κλεῖ; εἰς τὰ περχομένα, ἄλλα νὰ μελετᾶς πῶς νὰ καταβοδήσῃς τὸ ἐρχόμενο. Ο Θεός ποι σὲ ἐγλύτωτε, παιδί, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀληπασᾶ, δι Θεός ποι τότε σ' ἐμψύχωσε νὰ βρίσης ταῖς ἀνομίκησ του, δι Θεός ποι ἐκατάστησε πολλαῖς φοραῖς νικητὴ τὸν πατέρο σου, αὐτὸς θέλει διηγήσῃ καὶ σὲ εἰς δρόμους σωτηρίας. Γύμναζε ἀδίκοπα τοὺς στροτιώτας σου στὰ πολεμικά, ησου φίλος τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς τιμῆς καὶ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος σου νὰ ἴναι πάντα στὰς φρένικας σου καὶ στὴν καρδιὰ σου. Ήξευρε διτε εἶναι γραμμένο πῶς οἱ Σουλιώται θὲ ματαιόδην τὰ δουνά τους, ηξευρε διτε δηλὶ η Ἐλλάδα θὲ ρίζη φωνὴ πολέμου καὶ ἐλευθερίας. Ο πόσα σώματα ἐχθρῶν βλέπω νὰ βρωμοῦν 'σ τοὺς κάμπιους! πόσο αἷμα θὲ τρέζη δι Ἀγελώδος! πόσα φοβερὰ καράδια θὲ χαθοῦνε καὶ ἀκούω ταῖς νησιώτικας φωναῖς νὰ ψέλλουν τὰ νικητήρια, ταῖς ἐρμαῖς τοῦ πελάσου, ἀπὸ τὰ ξέστερο ούρανὸ θὲ καταβαίνουν κεραυνοὶ νὰ καίνε τὰ πολεμικὰ ἕρδια ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ἐτοιμαζένα κατὰ τὴν Ἐλλάδα· πεῖνα καὶ ἐρυζὲ θὲ τοὺς φάγη τὰ πλούτια τους, η γυναικεῖς τους, τὰ ἀλογά τους, τὰ μπαϊράκια τους θὲ μένουν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐδικῶν μαζ. Φῶτε! πάση δῆξα θὲ τιμῆση τοὺς συμπολίτας σου Σουλιώτας· εὐτυχισμένοι οἱ δῆγη γοὶ τους! ἄλλα πόση λύπη θὲ φέρει η σκοτεινὴ νύχτα που θὰ θνατώσῃ τὸν γενναιότερον ἀπ' διούς. θὲ τὸν κλάψουν τὰ παιδία, η γυναικεῖς, η ἐκκλησίαις, θὲ τὸν τραγουδήσουν λύραις τῶν ποιητάδων· ὡς παιδί μου, ἀν ζῆς ἐσύ τότε; εἰς αὐτοὺς τοὺς πολέμους; η ἐν δὲν ζῆς ἐσύ, τὰ παιδιά σου, η πειδὴ εἶνε μελάμενο η σειρά σου νὰ γίνη στήλος τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας. Παιδίά μου, έρνετε τὴν δύνοντας εἰς τοὺς λαούς, καὶ τότε οὔτε οἱ Οσμανλίδες, οὔτε οἱ προδότες ποι θὲ βρωμοῦν ἀνάμεσόν μας, οὔτε δλα τὰ βασιλεῖα ἐνωμένα, δὲν θὲ ἡμ ποροῦν νασσακαθυποτάξουν· δὲν θὲ εἶναι καινούριος ἐμπεῖλιγοινά νικούντε πολλοὺς, ἄλλα γιὰ τὴν ἀγάπην τῶν γυναικῶν μας, γιὰ τὴν τιμὴν τῶν παιδιῶν μας, γιὰ τὸ σένχος τῆς πίστεως καὶ τὸν ἔρωτα τῆς πατρίδος; οἱ ἐχθροὶ διαν ἐλθουν καὶ μᾶς εὔρουν ημεῖα ανάμεσόν μας ζεύμαρωνοι καὶ φενίδες. Ἀπὸ τὰ λόγια σου κατεκλεψάνω, εἰπεν δι Φῶτος, πῶς εἶται δι Σα-

μουὴλ, ἀλλὰ τὶ πολλήτερη βεβαιότητα νὰ μοῦ δώσῃς πῶς ἀληθινὴ σου ὄμιλῶ καὶ σὲ βλέπω καὶ ἔτοι πλέον ἀνοικτό-καρδα νὰ χρῶ γιὰ τὸ μελλόμενο τῆς πατρίδος. Δόσε μου καθαρότερο σημεῖο τῆς παρουσίας σου παρακαλῶ σε, μήπως ἡ θωρεία σου προξενεῖται ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ κάποτες τυχαίνεις στοὺς ἀνθρώπους ποῦ στὰ πρόγματα ποῦ μεριμνοῦνε στὴν ἡμέρα συγνοβέπουν καὶ στὰ ὄνειρα της νυχτὸς. — Καταλαβαίνω εἰ-πε δι Σχμουὴλ, διτε μιλεῖς κατὰ τὴν συνήθεια τοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸ θύλωμα ποῦ φέρνει τὸ κορμὸ στὴν ψυχὴ σου καὶ διστάζεις ἀν εἰμαὶ ἀληθινὰ ἔγω. Δὲν ηξεύρεις διτε ἔρχομαις ἀπὸ τόπους διοῦ εἶνε ἀγνώριστη ἡ ψευτικὴ ἡ δόλος καὶ διοῦ ποτὲ παρόμοια λάζιψι δὲν ἐρώτισες ὄνειρο ἀνθρώπου;

“Ομως; νὰ σου δείξω καὶ ποία εἶναι η εύτυχία μου, ἔλα μ'έμε. Ετοι ἐφάνη τοῦ Φῶτου πῶς ἐδγῆκε ἀπὸ τὴν σπη-λιὰ καὶ στὴ συντροφιὰ τοῦ Σαμουὴλ ἀνέβηνε στὰ ωρά-νια. Εἶδε τὸν μέγα ἀσέρχ τὸν Ἡλιον νάνκι αἰκλόντος ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἀσέρια συμμαὶ εἰς τὸν Ἡλιον, εἶδε τὸν Ἐρμῆ καὶ συμμαὶ στὸν Ἐρμῆ ἐγλυκόφεγγης ἡ ζευθὴ Ἀφροδί-τη, τρίτη ἐρχότουνα ἡ σκοτινιασμένη γῆ ἀπὸ τὸ φεγγάρι, τέταρτος ὁ κοκκινισμένος Ἀρης, πέμπτος ὁ Δίας ἀπὸ τέσσερας φεγγάριας σολισμένος, ἐπειτα δι Κρόνος ζωσμέ-νος διοῦ ἀπὸ πέλκο, μακρότερα ἐλαμπεῖν δι Βεστίλη, ἡ Δήμητρα, καὶ δι Αθηνᾶ. Ἐκαλογνώρισε πῶς ἡ Ἡλιος εἶνε δι νοῦς καὶ δι κυβερνήτης δλων αὐτῶν καὶ μὲ τὴν λαμπυράδα τοῦ δλα τὰ φωτίζει, ἐκατέλαβες πῶς ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν πῶς ἔχουν εἰς τὸν ἐχυτόν τους αὐτὲς οἱ πλανῆτες προξενοῦνται ἡμέραις καὶ δι νύχταις καὶ ἀπὸ τοὺς χοροὺς ποι πάλι κάνουν τριγύρω τοῦ Ἡλιον προξε-νοῦνται οἱ διάφοροι μῆνες τοῦ χρέουν τὸν ὡρμήνευσεν δι Σαμουὴλ πῶς γίνονται η Ἐκκλειψες τοῦ Ἡλιον καὶ τῆς Σελήνης καὶ ποῖον μανισμένον δρόμον πατοῦν οἱ κομῆτες ἀπ'ούτα τὰ κινήματα τῶν ἀσέρων ἐδγαίνε μιὰ γλυκυτά-τη μελωδία ὅποι ποτὲ ὄμοια δὲν ἀκουσε δι Φῶτος σταῖς ἑοταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορος λαλού-μενος ἐμψυχωμένα ἀπὸ τὸ πλέον ἔμπειρος τεχνητάδες. Ο Φῶτος ἐκύπταζε καὶ ἀκούεις δλα αὐτὰ σκοτισμένος. Ο; τὸ ένόησεν δι Σαμουὴλ—τὶ ἀπορεῖς τοῦ εἰπε; διτε βλέπεις διμπορούσκου εἶναι ἔνα οὐδὲν διμπορούσκα σ' δλη τὴν πλάση· ἀν βγάλης ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν Ἡλιον μὲ διούς τοὺς πλα-νῆτας του καὶ τοὺς κομῆτας εἶνε ἔνα χαλίκι ἀπὸ πλατύ-τατο περιγιάλι· δι ἔνα λουλούδι ἀπὸ τὰ περιβόλια τῆς Θεσ-σαλίας· μάθε λοιπὸν ἀπὸ πόσους Ἡλιον καὶ ἀσέρια καὶ κομῆτας εἶνε συνθεμένος δι Οὐρανοῦ· γιὰ γὰ σὲ κάμω ἀ-κόμη νὰ κατεκλέψῃς, ηξευρε διτε διὰ νὰ φύσῃ σ' ἔσες μία ἀκτίνα τοῦ Συρίου πρέπει νὰ περάσουν τρεῖς γρόνοι, εἰς καρδὸν ποῦ γιὰ νὰ φωτίσῃ δι Ήλιος ταῖς αὐγαῖς σας περιοῦν ὀλίγα λεπτά, ηγουν ἔνα μικρότατο μερίδιο τῆς ἡ-μέρας· μέτρα τῶρα εἰς πόσα μιλιούνια μιλιούνιῶν πλα-νούνται κτίσαις; διατί πλακωμένο; ἀκόμη ὡς εῖσαι ἀπὸ τὸ φθορὰ τοῦ κορμοῦ δὲν ἡμπορεῖ δι ἐκατόσου νὰ δέχεται δ-λη τὴν φοβερὴ ἀρμονία ποῦ γίνεται ἀπὸ τὸ κίνημα δλης τῆς πλάσεως. Ολη αὐτὴ η πλάση εἶνε κατοικημένη ἀπὸ ἀνθρώπους εἰς τοὺς διούς εἶναι δοσμένη ἀθάνατη ψυχὴ καὶ πάντοτε αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι πρέπει νὰ ὑμνοῦνε καὶ δο-ξολογοῦνε τὸν Παντοκράτορα. Αλλοίμονεν εἰς διοίον δὲν ιπ-ισεύει εἰς τὴν Θεότητα. Η Θεότης χαρίζει δλην τὴν ἀγάπην τὴν ἐκίνησην· οἱ δόποιοι Σούροιοι μὲ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος, οἱ δόποιοι βέλους διμόνοις εἰς ταῖς ἐγγειωμένης φύλαξις, οἱ οποῖοι σταῖς πολιτείαις καὶ ταῖς κακοθεα-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΑ
ΑΝΗΘΟΔΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΟΥΡΙΟΥ

λιώσουν καὶ μὲνόμους καὶ φρονοῦντες πάντα ταῖς γλωτταῖς ρήτορες γιὰ τὴν πίσιν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰ μερικά τους συμφέροντα κατερρόνταν γιὰ τὴν γενικὴν εὐτυχίαν. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Σαμουῆλ ἐπέρχονται οἱ δυώ τους μὲ ὅγλυχωράδα δλα τὰ οὐράνια καὶ ἔφθασαν εἰς; ἐνα τόπον ὅθεν ἡταν ἄφθονα περιβόλια καὶ μυριάκα καὶ μυριάδες ἀρχάγγελοι καὶ ἄγιοι λευκοφόροι καὶ πορφυρῷ ἡμέρᾳ δλοῦθε γυμένη γλυκόπνοοι ζέφυροι, κιθάρες καὶ ψαλμωδίαις εἰς τὸν Θεόν. "Ἐλεγχον ἡ ψαλμωδίαις, εἰς τὸν Πλάστην τ' Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Δόξα εἰς αὐτὸν ποῦ γνωρίζει δλα τὰ περισσέντα, τὰ ἐρχόμενα καὶ τὰ παρόντα καὶ δταν φέρση ἡ ὑερινὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ δλα τὰ οὐράνια θὰ πέφτουν συντριψμένα, αὐτὸς θὰ σέκη ἀλ λόνητος εἰς τὸν αἰθέρα συντριψμένος ἀπὸ τὰ σρατεύματα τῶν Ἀγγέλων.—"Ἐδώ, εἶπεν ὁ Σαμουῆλ εἰς τὸν Φῶτο, ἐδὼ εἶναι ἡ κατοικία τῶν Ἡρώων, ἐδὼ εἶναι τῆς Θεότητος, νὰ εἰς ἔκεινο τὸ σύγγενεφο ποῦ λαμποκοπάει μακρόθεν ἀπὸ μᾶς ἔκει εἶναι ἡ Ἄγια Τριάδα τὴν ὅποιαν ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄξιος τώρα νὰ εἰδῃς, ἀλλὰ θώρεις τριγύρωσου νὰ ὁ Κατσώνης, νὰ ὁ Ἄργιας ἥγγερχ φερμένος, νὰ ὁ Ἄρρενίτης Γεώργιος Καστριώτης, νὰ καὶ ὁ πατέρας σου ὁ Λάζαρος. Καὶ ως τὸν εἶδες ὁ Φῶτος ἔτρεξε απάνωτου λέγωντάς του, εἰάνδρειωμένε πατέρα μου, πόση χαρὰ ἔχει ἡ καρδία μου θωρώντας εἰς τόση εὐτυχία.—ῶ παιδί μου, εἶπεν ὁ Λάζαρος, ησου καὶ σὺ γενναῖος ἀν θέλησης νὰ λέγης τὴν τύχην μου."Ετσι οὐλήσκε, ἀλλ' ὁ Σαμουῆλ ἀκούμενός τοῦ χέριτου εἰς τὸν Φῶτο τοῦ εἶπε—μὴ χάνεσαι σὲ γλυκόλογα, αὐτὸς ὁ πατέρας σου εἰς αὐτὰ δὲν σ' ἐδίδαξε· ἔλα ν' ἀνάψω τὴν καρδίασου ἀπὸ καινούρια χαρὰ δίχνον τὰς σου τὰ μαρτύρια ποῦ ὑτορέουν οἱ προδόταις τῆς πατρίδος."Ετσι τοῦπε καὶ ἔχασε ὁ Φῶτος ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν πατέρα του, ἔχαντας ταῖς αἰώνιες ψαλμωδίαις κ' ἔκεινη τὴν ἀνεκδιήγητη φεγγοβολὴ λεύρεθη πάνου σὲ βέργους σκοτινούς καὶ λαγκάδια. Ὁ Φῶτε, εἶπε ὁ Σαμουῆλ, δὲν θέλεις σου δεῖξω μήτε τοὺς φονιάδες, μήτε ἔκεινους ποῦ ἐσμίχθησαν μὲ ταῖς ἀδελφάδαιστους, μήτε ἔκεινους ποῦ ἔκλεψαν τὰ ἄγια ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔκεινους ὃποῦ ἐποδόωσαν τὴν πατρίδας τους, καὶ κύτταξε καὶ εἶδε ὁ Φῶτος διαφόρους προδότας τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἔκει πολλοὺς τῆς νέας καὶ μάλιστα σ' ἔκεινη τη σιγνεφιά τοῦ ἐφάνυ πῶς ἔχειχριστος τὴν ὅψιν τοῦ Κοιτσονίκα καὶ τὴν ὅψιν τοῦ Κίτσου Μπότσαρη καὶ εἶπε—Πῶς Σαμουῆλ; δὲν χαίρονται αὐτοὶ ἀκόμη τὸν γλυκὸν ἀέρα τοῦ κόσμου, ἀπὸ πότε καὶ ἐδὼ τους ἔστειλες στὸν Ἀδην ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ; —Ζοῦνε οἱ θεοκατάρατοι, εἶπεν ὁ Σαμουῆλ, ἀλλὰ δαιμόνιο ζωογονεῖ καὶ τρέφει τὴν σάρκα τους ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐδὼ ἡ ψυχὴ μὲ τὴν σκιὰ τεῦ χορμοῦ τους τυρκνεύονται. (*) Νὰ κοντά

(*) "Ο συγγεγρεύεται ἐνταῦθα οὐ μόνον μιμεῖται, ἀλλ' ἀντιγράφει τὸν Δάττοντος ἐν συμπατι 33ω τῆς Κολάσσων λέγει τὰ αὐτὰ περὶ τῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν προδότων εὑρισκόμενων συμπολιτῶν του, οἵτινες ὑπῆρχον εἰσέστη ἐν τῇ Ιωῆ, ὅτε συνέγραψε τὴν θείαν καμωδίαν. Νομίζω περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω ὅπερι ἀγαθὸν Τερτρέ της ἀδικεῖς ἀνδράς, σίτινες, ἀνεράγησαν συνθηκολογησαντες πρὸς τὸν

σου, ὡς Φῶτε, ἄλλος ἐρχόμενος προδότης τῆς Ἑλλάδος ποῦ γιὰ τὴν δειλότητα καὶ τὸ ἐλάττωμα τῆς καρδίας του ἀπὸ τώρα παιδεύεται αὐτὸς θὰ προδώσῃ τὸ γένος εἰς πλέον ἐπικίνδυνον στιγμὴν, καὶ ἐνῷ τὸ γένος θὰ ἐμπιστεύεται εἰς αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν προδοσίαν αὐτὸς θέλει φθάσει εἰς τὸν θαλαμὸν ἀδιαντροπίας, κακίας καὶ ἀφροσύνης ποῦ θὰ ὀνομάζεται ἀγαθὸς πατριώτης καὶ ἐπικαλεῖ τὸ ἔθνος νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸ σ' ἔχθρον; ὡς μικρὸς, ἐσὺ καὶ οἱ συντρόφοι σου μὴ χαιρόσσασθε εἰς τὸν θυμὸν τῆς κακίας σας. Οσοι προδότες γεννηθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκατονταπλάσιοι θὰ ἀνασταίνονται γενναῖοι πολεμιστάδες γιὰ τὴν ἐκδίκησι καὶ τὴν σωτηρία τῆς πατρίδος. 'Ο Φῶτος ἀκούωντας αὐτὰ θήλησε νὰ σιμώσῃ νὰ καλογυρίσῃ ποτὸς εἶναι αὐτὸς, ἀλλὰ ὡς ἔσκυψε, τὰ φίδια ποῦ ἐστεφανόνταν τὸν προδότην εστηκώσαντε τὰ κεφάλια τους καὶ ἐσκεπάσαντε τὴν ὅψιν ἔκεινου τοῦ καταδικασμένου γιὰ νὰ μὴν τηνὲ γυνωρίσῃ ὁ Φῶτος καὶ ὁ Φῶτος εἶπε. Μισῶ νὰ σὲ γνωρίσω, διεστραμένε προδότη. Καὶ ἔτοι λέγωντας δύο καὶ τρεις φοραῖς τοῦ ἐπάτησε μὲς τὰ στήθια καὶ ὁ Σαμουῆλ εἶπε, —Πάτις πάτις σ' αὐτὸ τὸ προδότη, ἡ ἀκράτητη ἔχθρα γιὰ τὴν κακία σημαδεύει ἀκράτητη ἀγάπη γιὰ τὴν ἀρετὴν ἔτοι πάντα νὰ ἡσει ἐσὺ καὶ τὰ παιδιά σου καὶ τὸνομά σου θὰ μείνη δοξασμένο εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλαις ταῖς ἐρχομέναις γεννεῖσι, ἀφοῦ τώρα εἶδες ὅλα αὐτὰ ἐπέστρεψε εἰς τὴν σπηλιά σου καὶ ἀφοῦ ξυπνήσῃς, θαρρεῖται νόμιζε, δτι ἀληθινὰ μὲ ἐμὲ ωμῆσες καὶ εστάθηκες αὐτὴ τὴν νύχτα καὶ ἀληθεῖα εἰνε ὅτι εἶδες καὶ ἔκουσες. Γιὰ νὰ σου δώσω ἀκόμη καὶ ἀλληλ πιαστή θεβαϊστητα εἰς αὐτὸ τὸ πράγμα ἔχειρε δτι εἴδης ποῦ ἔθη εἰς τὸ σκοτίνιασμα ἡ ἐρχομένη ἡμέρα, ὁ Αλίπασᾶς παραβανογιας τὰς συνθήκας ποῦ ἔχει μ' ἐσὲ νὰ σὲ ἀφίσῃ ἕσυχον εἰς τὸ ταξίδι, θὰ σὲ χτυπήσῃ μὲ πολὺ λασ καὶ ἐσὺ νᾶσαι ἔτοιμος νὰ μὴν μείνης νικημένος στὴν ἔχαρη μάχη. Αὐτὰ ἡταν τὰ ὑστερα λόγια τοῦ Σαμουῆλ καὶ ὁ Φῶτος ἔξυπνησε θαυμαζόμενος ποῦ θήτανε, μὲ τὸ στοχασμὸ σ' αὐτὴ τὴν νύχτα εὐγῆκε ἀπὸ τὴν σπηλιὰ καὶ ἀκλούθησε μὲ σιγὴ τὸ ταξίδι του, μεριμνῶντας πάντα τὰ εἶδε καὶ τὰ ἔκουσε.

"Ἔταν δὲ Ἡλίος βασιλεύμενος, ἐθολώσαντε τὰ νερά, ἐλαρπαν τ' ἀστέρια, ἐνῷ ἔχαρντα ἀπὸ κρεμναῖς τοποθεσίαις καὶ πλαταις πεδιάδες ἀκούεις βόλια τουφεκιῶντας νὰ πέφτουνε κατὰ τοὺς ἀνθρώπους του, ἀκούεις τόπια νὰ φυσομανοῦνται στὸν ἀέρα καὶ μεγάλη καταχνία καὶ σκόνη ἀσηκονόντανε. Ἔταν ἔτοιμος ὁ Φῶτος εἰς τὴν μάχην ἀλλὰ λίγοις ἡταν οἱ Σουλιώταις καὶ ἀριθμητοι οἱ ἔχθροι καὶ ἐδείλιασε ὁ Φῶτος γιὰ τὰ ἀποτελέσματα· ὡς ἡταν σὲ αὐτὴ τὴν κατάστασι νὰ ὀποῦ θωρεῖ ἀπὸ τὰ ἀκρα τοῦ Οὐρανοῦ θωρεῖτὸν Σαμουῆλ νὰ καταιστάνῃ μὲ ἔκεινη τὴν ἔτοιμασία ποῦ τὸν εἶδε τὴν νύχτα ἀλλὰ στὸ χέρι του ἔβαστοντε δίετομο σπαθὶ δλο φλόγα καὶ αἷμα καὶ τὸν εἶδες νὰ ὠρμήσῃ στοὺς ἔχθρους· πόσοι ἐμείναντε λαβωμένοι, πόσοι σκοτωμένοι, πόσοι ἐφυγαν μὲ τὴν λύσσα τοῦ φόβου! καὶ τότες ὁ Φῶτος πατῶντας εἰς τὰ σώματα τῶν ἔχθρων καὶ δίχως νὰ χάσῃ κάνεντα ἀπὸ τὰ παλικάρια του ἕσυχα ἐταξιδεύεις καὶ ἀπέρασε στὰ Νησιά τὰ Ιονικά.

ΚΡΑΥΓΗ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Εἰς δὲ σημεῖον κατήγνησεν ἥδη τὸ προῖόν τῆς Σταφίδος ἐν ταῖς τῆς καταναλώσεως ἀγοραῖς καὶ εἰς ἣν δεινὴν καὶ λιαν δυσχερῆ θέσιν περιέστη ἐσχάτως ἡ ἡμετ. Κυβέρνησις μὴ κατορθώτασα ἀτυχῶς νὰ καταρτίσῃ κατάλληλον καὶ ἀποτελεσματικόν νομοσχέδιον προωρισμένον νὰ ἔξασφαλίσῃ τὴν τύχην τοῦ προϊόντος τούτου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ προλάβῃ τὴν ἐπικειμένην πανωλεθρίαν τῶν ἡμετ. σταφιδοπραγωγῶν, ἐπίκαιρον κρίνομεν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐν ταῖς στήλαις τῶν „Μουσῶν“ τὴν κατά τὸ 1888 καὶ ἐν τῷ ὅπ' ἀριθ. 2356 φύλλῳ τῆς ἑγκρίτου ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» διατριβὴν τοῦ εὐπαιδεύτου καὶ διακεκριμένου ἡμῶν συμπολίτου κ. Δ. Α. Στραβοπόδη ὑπὸ τὸν τίτλον «Κραυγὴ ὑπὲρ τῆς Σταφίδος» ιδίη ἡς ὁ συμπολίτης μας οὗτος ἐμβριθέστατα καὶ ἀναλυτικῶς τατὰ ἔξετάζων τὴν τότε κατάστασιν τῆς Σταφίδος εἰς ταῖς ἀγοραῖς τῆς παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως καὶ οἷονει προοιωνιζόμενος τὴν μέλλουσαν αὐτῆς τύχην ἀποφαίνεται περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τοῦ προϊόντος μας τούτου, συνέστησε δὲ εἰς τε τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν Βουλὴν δπως λάβωσι μέτρα σύντονα καὶ ἀποτελεσματικὰ πρὸς πρόληψιν τῆς ἐπελ-

ΚΡΑΥΓΗ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

**ΨΗΦΙΣΑΤΕ ΝΟΜΟΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑ
ΝΕΑΣ ΕΜΦΥΤΕΥΣΕΙΣ**

(Ἐκτάκτου ἐκ Ζεκύνθου ἀνταποκρίτου)

21 November 1888.

Πρὸς τὴν Κυθέρην τοῦ κ. Τρικούπη καὶ πρὸς τὴν Ἐλ-
λυντικὴν Βουλήν.

Σώσατέ μας ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, σώσατέ μας ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον δι' ἔγκαλον καὶ ρίζικον μέτρων.

Δύτη ἡ φωνὴ ἐκπέμπεται πανταχόθεν καὶ ἔξ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐσχετιῶν τοῦ κράτους πρὸς τὴν κυβερνητικὴν τοῦ κ. Τρικούπην καὶ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν κοινοβούλιον. "Απεστι εἰ τάξεις τῆς κοινωνίζει, ἡ κτηματική, ἡ ἐμπορική, ἡ διοι μηχανική καὶ ἡ γεωργική, ἐν πλήρει, ὡς εἴπειν, συναυλίᾳ, ταύτην τὴν σύστασιν, ταύτην τὴν παράκλησιν ἀποτείνουσι πρὸς τε τοὺς κυβερνῶντας καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Οὐτως, δὲν πρόκειται περὶ περιφυγίδος, πρόκειται πε-
ρὶ Σητήματος ἐκ τῶν ζωτικωτέρων τοῦ τόπου, καὶ δὴ πε-
ρὶ τῆς ἡμετέρας σταφίδος, περὶ τοῦ σπουδαιοτέρου τού-
του παράγοντος τοῦ δημοσίου καὶ ιδιωτικοῦ ἥμων πλούτου.
Ιέντες γινώσκουμεν εἰς ποίαν ἀπελπιστικὴν κατάστασιν
διατελεῖ ἐφέτος τὸ προϊόν τοῦτο ἐν πάσαις ταῖς σταφιδο-
φόροις ἀγοραῖς τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐκ τῶν ἔξετελισμένων
τιμών καὶ τῆς φορερᾶς ἀποκέντης μῆτρας ἀποκατεῖ διστυ-
χῶς ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς καταναλωσεως, ἐνεκά τῆς πολι-
τείας ἐσοδεῖται τοῦ ἐνεστῶτος στοὺς, τῷ πολλῷ ἀποθεμά-

Ούσης σήμερον μεγίστης κρίσεως τοῦ Σιαρίδος
χαρπού, προτείνων ἵνα πατεχθῇ τὸ κακὸν ἐν αὐτῇ τῇ
ρίζῃ αὐτοῦ, μηδόλως ποιούμενος χρῆσιν μορφιγισμοῦ,
ἀλλ' ὡς καλὸς ἀνατόμος συμβουλεύων ριζικὴν θερα-
πείαν διὰ μέτρων ριζικῶν.⁷ Εάν τὰ μέτρα ταῦτα, ἀτινα
πρὸ 7 ἡδη ἔτῶν ὁ κ. Στραβοπέδης προέτεινε, ἐλαυ-
βάνοντο ὑπὲρ ὅφει ὑπό τε τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς
Βουλῆς, δὲν θὰ ἐπήρχετο βεβαίως σήμερον τοιαύτη
καταστροφὴ καὶ ἐγκατάλειψις ὡς εἰπεῖν, τοῦ σπουδαιο-
τέρου τούτου προϊόντος μας καὶ τοσαῦται ζηγαίαι
εἰς τε τὰ δημόσια καὶ ἴδιωτικά τεμεῖα, τηλικαύτη
δὲ δυσπραγία καὶ δυσφορία εἰς τε τὸ ἐμπόριον καὶ
τοὺς σταφίδοχούμονας καὶ ἐν γένει εἰς ὅλον τε Κράτος
οὐ μὴν ἄλλα καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ διετέλει ἡδη
ἐν τοιαύτῃ ἀμηχανίᾳ ἀμφιταλαντευομένη ποῖα ὡς σω-
σικώτερα νὰ μεταχειρισθῇ μέτρα. Διὰ τοῦτο, ὀσάκις
τοιαῦτα ζωτικὰ ἔγηματα, ὡς τὸ παρὸν, ἐξετάζονται
καὶ ἀναλύονται ὑπὸ εἰδικῶν καὶ ἐμπείρων ἀνδρῶν, φρο-
νοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπὲρ ὅφει ὑπὸ τῶν
κυβερνήσεων, οὐ μὴν ἄλλα καὶ νὰ ἐφαρμόζωνται τὰ
ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τούτων προτεινόμενα μέτρα, ἀτινα
προώρισται πολλάκις νὰ γίνωνται μεγάλων ὠφελειῶν
πρόξενα τῇ τε πολιτείᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

“Η ύπο πᾶσαν ἐποφίν σπουδαία αὕτη διατριβή τοῦ
καὶ ἐξ ἀλλων ἔργων γνωστοῦ ήμῶν συμπολίτου, ἔχει
ώς ἐξηγήσεως:

των τοῦ παρελθόντος, ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς ἀθλίας ποιότητος μερῶν τινιστον τῆς παραγωγῆς. Πάντες γινώσκουμεν τὰ συνετὰ διαβήματα τῆς ἡμετέρας δύνατος πιττιωτικῆς κυρενήσεως, καὶ τὰς προσπαθείας, ἃς ἐνδελεχώς κατεβάλλει παρὰ τῇ γαλλικῇ κυρενήσει περὶ παρεδοχῆς τῆς συμβάσεως ἐπίσης γνωστοῖς τυγχάνουσι καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν ἡμετέρων σταφιδεμπόρων, καὶ μᾶλιστα τῶν μεγάλων παρῆμπτοικῶν οἰκιῶν, πρὸς εὗνεστιν νέων κέντρων καταναλώσεως καὶ εἰσαγωγὴν τοῦ προϊόντος μας τούτου εἰ; τε τὴν Ρωσίαν, καὶ εἰς ἄλλας ἀγορὰς ἄλλων ἐπικράτειῶν πλὴν ἐπιτραπήτω ἡμῖν ν' ἀπιφανθῷμεν, χώρις νὰ φανδύμεν ποσῶς ἀπαισιόδοξοι, διὰ τοῦτο ὅτι εἴς δὲν αὐτῶν τῶν διαβημάτων καὶ ἐνεργειῶν, οὐδὲν μόνιμον καὶ ἀσφαλὲς προσδοκῶμεν πρὸς τελείαν ἔξασφάλισιν τῆς καταναλώσεως διοκλήσου τοῦ προϊόντος μας τούτου, καθότον καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει διὰ τὴν Γαλλίαν ἥθελεν ἀποδεχθῆ τὴν αὐμάξιν, τὰ πράγματα οὐδόλως θὰ μεταβάλλωσιν ὅψιν, καθότι τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἔσται ἢ θεραπεία ἐφίμερος, διότι οἱ ἀμπελῶνες αὐτῆς καὶ ίδιως τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς μερῶν, ἥριζαντο ἀναλαμβάνοντες ἥδη τὴν προτέραν αὐτῶν εὐφορίαν, ἐπίσης γνωστὸν τυγχάνει, διὰ τοῦτο δι' ἀμερικανικῶν κλημάτων ἀναφύτευσις τῶν ὑπὸ τῆς φυλλοξέρας καταστραφεῖσῶν ἀμπέλων, οὐλίνει θαυμασίως, καὶ κατ' ἀκολούθιαν ἐντὸς διάγου χρόνου οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ, διὰ τοῦτο ἔσται ἀφευκτὸν τὸ ισοζύγιον τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς καταναλώσεως τῶν οἰκιῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ τότε δὴ, τότε φόδος ἔστι μήπως ἴδωμεν εἰσχρομένους ἐν Γαλλίᾳ διὰ μὲν τοὺς οἰκους φόρους ἀπαγορευτικούς, (des impôts prohibitifs) διὰ δὲ τὰς σταφίδας, ἐπεχθεστάτους διὰ τοῦτο ισχυρίσθημεν ἀνωτέρω διὰ τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως πλεονεκτήματα, τὰ νῦν καὶ ἄλλως τε ὑφιστάμενα, ἕσονται δὲν ἐφίμερα. Πρέπει λοιπὸν τὰ οἰκικὰ μέρη τὰ παραγόμενα νὰ εἰσχραλίσωσι τὴν παραγωγὴν καὶ νὰ συντηρήσουν τὴν καταναλωσιν; Καθ' ἡμᾶς ἐπιτρέπομεν ὑπάρχοντα τὸν κορέτος ἀπαγορευτικὸς νέων ἐμφυτευσεων ἐπι μιαν τούλαχιστον δέκα-

ΙΑΝΟΥΒΑΤΙΣΤΟΣ

ΛΗΜΟΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΗΓΟΥΜΕΝΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ετίαν. Η Ψηφίσατε νόμον τοιούτον ἀπέγγορεύοντες νέας σε-
ριδοφυτείας, ψηφίσατε τὸν εὐεργετικὸν, τὸν εωτήριον τοῦτον
νόμον, διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου δύναται νὰ ἐ-
πειλθῇ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

‘Η ἐφετεινὴ ἔσοδείς ἀνέρχεται εἰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τῶν 340 ως ἔγγιστα ἑκατομμυρίων.’ Εἶναι ἀνατρέξωμεν νῦν ἀνεύρωμέν τὴν κατανάλωσιν τῶν παρωχημένων ἑτῶν, θέλομεν ἵδει διὰ τὴν μεγαλειτέρα παγκόσμιος κατανάλωσις τῆς ἐλλήνων σταφύδος εἶναι ἡ τοῦ ἔτους 1886 ἀνελθοῦσα εἰς 130 περίποιο χιλ. τόνους, ἥτοι εἰς 280 ως ἔγγιστα ἑκατομμύρια, ἐξ ὧν μόνον εἰς Γαλλίαν εἰσήχθησαν τότε περὶ τὰ 90 περίπου ἑκατομμύρια· ἀλλὰ διότις λόγους ἀνωτέρω ἔξεθέσαμεν ἡ εἰς Γαλλίαν εἰσεγωγὴ τοῦ προϊόντος μᾶς δυσκέψαι ἐλαττούται, βλέπομεν δὲ διὰ τοῦτο, ἐν τῇ περιστατικῇ ἔσοδείς μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἥτοι ἐν διαστήματι 3 μηνῶν, ἔξηχθη διὰ τὴν Γαλλίαν σταφύδοκερπος περὶ τὰ 40 ως ἔγγιστα ἑκατομμύρια ἄγγλ. λιτρῶν, ἐφέτος μόλις περὶ τὰ 25 ἑκατομμύρια ἔξηχθη μέχρι τοῦδε. Βαν δὲ περιδεχθώμεν, διὰ καὶ εἰς τὰς ἀλλας ἀγορὰς τῆς Ἑσπερίας, γῆνας ἢ αὐτὴν κατανάλωσις τοῦ 1886, προκύπτει ἐφέτος ἐν περισσευματικῷ 100 ως ἔγγιστα ἑκατομμυρίων ἄγγλ. λιτρών. Τις λοιπὸν ἡ τύχη τοῦ περισσεύματος τούτου; Μέρος αὐτοῦ ἐπιστρέψασθαι εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς καταναλώσεως καὶ μέρος καταστραφέσται ὡς ἐκ τῆς ἀβίτας ποιότητος καὶ τῆς κακῆς διατηρήσεως, ἐντεῦθεν δὲ ὁ ἔξευτελος τῶν τιμῶν, ἡ ἀπράξια, ἔστιν δὲ καὶ ἡ ἔγκατταλεψίς τοῦ εἴδους λατινάτας συμπαραμορτούσαται ζημιαί. Κινδὺν ἐφέτος περήχθη σαν 340 ἑκατομμύρια, μετὰ παρέλευσιν 3—4 ἑτῶν, οὐδεμίᾳ ἀμφιβούσι διὰ τὴν παραγωγὴν ἡμῶν θαύματος τὰ 400 ἑκατομμύρια· διότι οὐδένας λανθάνει διὰ εἰς ὅλα τὰ σταφύδοφόρα μερινὰ τοῦ κράτους ἔγενοντο καὶ δυσκέψαι γίνονται νέας ἐμφύτευσεις, αὔτινες μετὰ σμικρὸν βεβαίως καρποφορήσουσιν ἐν δὲ μὴ ἐπέκτην φραγμός τις ἐκ μίρους τῆς κατεργάσεως καὶ τῆς Βουλῆς, μετὰ παρέλευσιν δεκακαὶ ἑτῶν ἡ παραγωγὴ μας θα φθίσῃ εἰς 500 καὶ πλέον ἵστις ἑκατομμύρια. Τας ψηφισθῆ λοιπὸν νόμος ἀπαγορεύων τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἐμφύτευσιν νέων σταφύδαμπέλων εἰς ἀπαν τὸ κράτος, ἀλλ’ ὁ νόμος, αὐτὸς δὲ, μὴ ἐφρυμοσθῇ ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς, δύος μὴ ἐπέλθῃ ζημιά εἰς τοὺς σταφύδοις τύμους τούς; ἔχοντας δικανήσει καὶ καλλιεργήσαις οὐδὲν γκάιας πρὸς φυτουργίαν, ἀλλὰ δικτυαχθώσαν οἱ δημάρχοι τοῦ κράτους ἵνα χρηγήσωσι τῇ Κυβερνήσει ἀκριβεῖς ὅσους ἔνεται πληροφορίας περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν γκάιων ἐπάντα τοῦ δύμου, αὔτινες εἰσὶ περιτουργημέναι σταφύδες, διαταχθήσασιν δ’ οὗτοι δύος διέγκυκλους τῶν γνωστοποιησαστοῖς, δημόσταις τῶν διὰ μόνον κατὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔτος 1889 ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ ἐνεργήσωσι νέας ἐμφύτευσεις, καὶ διὰ οἵ προτιθέμενοι νὰ ἐνεργήσωσι τοιαύτας, δέοντας νὰ δηλώσωσι τοῖς οἰκείοις δημάρχοις τὴν ἐκτασιν τῶν γκάιων ἀς ἔχουσιν οὐδὲ τοιμάζοι πρὸς φυτουργίαν· ἀπὸ δὲ τῆς 1.ης Ιανουαρίου 1890 ἀπαγορεύσατε ῥητῶς καὶ αὐστηρῶς νέας σταφύδοφύτειας ἐπιβάλλοντες φόρον ἀνὰ ἑκατόντα δραχμὰς τὸ στεφέμικα εἰς δύτινα ηθελεν ἀνακαλυψθῆ διὰ τὴν ἐνήρυπτη φυτείας ἀνεν τῆς ἀπειτουμένης δηλώσεως καὶ ἀδείας τοῦ οἵ κειου δημάρχου, συνοδευμένης ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ διπλοτύπου τοῦ σικούρικοῦ ἐφόρου, πρὸς εἰσπραξιν τοῦ φόρου ἡ καὶ τοῦ περιβολίου. Μόνον δι’ αὐτοῦ τοῦ μέσου φυτουργείν, δυναμέθη γὰρ σταματήσωμεν τὸν χείμαρρον τῆς παραγωγῆς, ἐπιδιώκοντες δικαστηρίως πᾶν ἀλλο μέσον πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ προϊόντος εἰς νέας ἀγορὰς καὶ ἔξασφάλισιν τῆς κατανάλωσεως ἀλλο modus vivendi πρόδη διέπονται τῆς παραγωγῆς μας, ἡμεῖς τούλαχτον δὲν διορῶμεν. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου σαζέμεν καὶ τοὺς θυμετέρους γαιεκταμονας ἐκ τῆς παντελοῦς καταστεσσόπεις καὶ τῆς ως εἰπεῖν μονομανί

ες, οὐκ ἔχουσιν ἀκόμη τοῦ νὰ δεπανῶσιν ἀδρέως ὅπω-
προπαρασκευάσω τὰς γαίας των μόνον πρὸς φυτουργίαν εξ-
φίδων. Διὰ δὲ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἡμετ., κυβερνήσεως
πρὸς σύστασιν γεωργικῆς Τραπέζης, μεγίστη ὁθοσις θέλει
δοθῆ εἰς τοὺς ἡμετέρους γεωργούς, ὅπως ἐπιδιθέσιν εἰς τὴν
καλλιέργειαν τὴν σιτηρῶν καὶ ἄλλων προΐοντων, ἀτινα-
τοσούτον εἰς τὸ κράτος ἥμαν παρημελήθησαν. καὶ διὰ τὰ δ-
ποια τοσοῦταν χρῆματα ἔχάγεται ἐπισίως πρὸς προμήθειαν
κύτων. Ἡ πρόνοια τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως πρὸς σύστασιν
τῆς ἐν λόγῳ Τραπέζης μεγάλως τιμᾶ αὐτὴν, οὐδεὶς δ'
ἀγνοεῖ διτὶ ἡ ἕδρωσις αὐτῆς ἡ:ο πρὸ πολλοῦ ἀναγκαιο-
τάτη, καθόσον προσίσται νὰ συμβάλῃ μεγάλως εἰς
τὴν κτηματικὴν τῆς χώρας ἐπίδοσιν, εἰ τῇ δοπιᾳ ἔγκειται καὶ
τὰ μέγικ μέρος τοῦ θένους ἡμάν ἡ εὐημερία καὶ τῶν πολε-
τῶν ἡ εὐημέρεια.

Δ. Α. ΣΤ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΝΤΖΩΝ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ανέστη. Τίνι τρόπῳ ἀφγράθη ἡ λείξ τοῦ Θανάτου; πῶς παρεβίασε τὰς σκυτειὰς πύλας; πῶς ἐσώθη ἐκ δευτέρου ὁ εἰς ἀλλοτρίον ὑποκύψας δύναμιν; ‘Ορκίζουμαι σίς Ἐκεῖνον, δόστις ἐκ νεκρῶν τὸν ἔνεστιν, δτι

Ανεστρ! Ή ίσος αύτος κεφαλή δὲν ἀναπαύεται πλέον εἰς τὸ συνδάριον. Ανεστρ! Ο γίθος τῶν μονήσους τάφου παραπλεύρως αὐτοῦ κεῖται ἀνατετραμμένος. Ως ἀνήρ ισχυρότερος μετά τὴν μεθην του, ὁ Κύρος ἔζηπνυσε.

Καὶ καθὼς ὁ ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ ὑπὸ σκιῶν δάσους ἀναπυκνεῖς ὁδοιπόρος εὐθὺς ὡς ἀνακύψη, τιγράσσει ἐκ τῇ; κεφαλῆς τὸ ξηρὸν φυλλον, ὅπερ ἀποσπασθὲν τοῦ κλάδου ἔλαχθεώς ἐπεκεκίσθη ἐπ' αὐτῆς.

Οὕτω ὁ ρωμαλαῖος Ἐκσίνος ἔριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ἀδρανὲς μάτιμαρον, ὅπερ ἐνέκλειε τὸ ἐσκαμμένον φυρεῖον, διὰ τὴν ἡ ψυχὴν επανελθούσαν ἐκ τῆς ζοφερᾶς κοιλαδοῦ ἐν τῇ ἀφώνῳ θεότατι — Ἐγνοῦτε, εἶπε, ίδιως ἐνῷ πετά σου

‘Οποιος λόγος διεσπάνη μεταξύ τῶν κεκομημένων τοῦ
Ιερᾶ! Ο Κύριος ἡγέωμε τὰς πύλας, οὐ Κύριος δὲ Ἐμπα-
νουὴ! Ω δίκαιοι, οἱ ἐν πρεσβοκίᾳ ἀναπαυθέντες, ἐτελείωσεν
ἡ ἔζορδα σας. Εἰς αὐτὸς οὐ Αντωνίτης.

Πρὸς αὐτοῦ τις τῶν θυητῶν ἦθελε τολμήσει νὰ κατέληθῃ
εἰς τὰ αἰώνια βασίλεια; Κατέβη, ὁ γηραιός πατέριστχας, ί-
να δῆμᾶς ἀφροπάση ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ ἔρεθους τοῦ "Ἄδου" ἡ-
δὲπις καὶ δύ πόθος τῶν ἄρχατων χρέωνων, ἡ φρίκη τοῦ 'Εχ-
θροῦ, δὲ ἐπαγγελθεῖς Νικητὴς.

Εἰς τοὺς θαυμασίους προφήτας, οἵτινες ἀφηγήθησαν τὸ μέλλον, ὡς ὁ πατὴρ διηγεῖται εἰς τὰ προσεκτικά εὗτοι τέκνα τὰ συμβάντια τοῦ παρελθόντος, ἐπεφάνη ὁ ὑπέρτατος ἔκεντος Ἡλίος, δοτις διὰ τῆς γλώσσης αὐτῶν ὥμοσεν, ὅτι ἡ γῆ θέλει ἓδη τὸν Θεόν της,

Ο' Οτε δὲ Ἀγγαῖος, διὸς δὲ Ἡσαΐας ὑπεσχέθησαν εἰς ὅλο-
κληρον τὸν κόσμον, διὰ τὴν οὐρανὸν τινὰ θήθελεν ἐλθεῖν δὲ Περι-
πόθητος, διετείχισεν δὲ τὸν οὐρανὸν εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ δὲ Δα-
νιὴλ ἐνέγνω τὰς ἡριθμημένας ημέρας καὶ ἐμνημόνευσε μὴ
γεννηθέντων εἰσέτι ἔτῶν.

"Ηδη πρωτίστα καὶ μὲ δακρυζόντους ὄφθαλμούς ή Μα-
γδαλινὴ καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἐθύγουν τὸν διὰ σ-αυ-
ροῦ θαυμαθέντα. Αἴφνις δόκοληρος τῆς Σιών ὁ γόφος ὀ-
σείσθη καὶ ἡ ὑδριστικὴ κουσταδία ωχρίστηκε τρόπου.

Παράδοξος νεανίας ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μυρμεῖου. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἔλαμπεν ως ἀστροχπὴ καὶ τὰ ἐνδύματά του ἦσαν λευκὰ ως ἡ χιών. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς θρηνούσης μετειμενεῖας ἀπήντησεν. Ἀνέστη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐνταῦθῃ.

Μακράν ήμδων οι ἄκομψοι μανδύαι καὶ οἱ ἴώδεις χρωματισμοί! Ἄς ἀναλάμψη δὲ συνιθῆς χρυσὸς. Ἀμφιέσθητι, Ιερεῦ, τὸ λευκὸν περιβόλαιον καὶ ἐπανάλαβε τὰ ὑψηλὰ σου καθήκοντα. Ἀνάγγειλον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν λαμπταδῶν, δέτι δὲ Κύριος ἀνέστη.

Φωνὴ ἐκ τοῦ Βαμβοῦ ἡκουσθή: Χαῖρε ἀγαπητὴ τοῦ οὐρανοῦ
Δέσποινα, χαῖρε ὁ Κύριος τὴν σὴν ἔξελέξατο γαστέρα, ἵνα πε-
ριβληθῇ τὴν θνητὴν ἥμανν φύσιν· ἀέτην δὲ προεῖπε· δεῖθη,
ὅπερ ἥμανν, διότι ἡθέλησεν, ἵνα δέσης σου κατασῆ αὐτῷ νόμος

¹Αδελφοί, ή ιερά ἀκολουθίζ μόνον περιχαρῶς σύμερον δημιλεῖ
ή σύμερον εἶναι ήμέρα εὐωχίας, ήμέρα καθ° ήν πᾶσα ἀγάλιστα
ψυχή. Ποία μάτηρ δὲν ἐπείγεται ίνα ἐνδύσῃ τὰ μικρὰ εὐτή-
τέκνα διὰ τῶν ώραιοτέρων φορεμάτων;

⁷Εστω λιτὸν τὸ δεῖπνον τοῦ πλουσίου, πᾶσα τράπεζα ἔχει τὰ δῶρά του. Οὐ ἀφαιρόμενος χρυσὸς ἐκ τῆς πυλυτελείας πλουσίων φαγητῶν ἐκχυθήτα τιλίως εἰς τὴν ταπεινὴν στέγην ὁ πτωχὺς οὐδὲ μέρον δίσκος ἃς φανῇ φαιδρότερος.

Μακρὰν ἡμῶν αἱ κραυγαὶ καὶ ὁ θύρων τῶν ἀσέμνιων τέρψεις
αὐτοῦ. Ἡ τοιαύτη τέρψις δὲν εἶναι ή τέρπουσα τὰς καρδίας, ἀλλά[;]
εἰρηνική ἐν τῇ ἐκδηλώσει της, ἢ οὐρανία, ἢ προάγγελος τῇ
μελλούσῃ χαρᾶς.

“Ω μακάριοι! δι’ αὐτούς λαμπρότερος ἀνατέλλει ὁ ήλιος τῷ
ἀγίων ἡμερῶν. Ἀλλὰ τὶ γενήσεται ὁ ἄφρων ἐκεῖνος, ὁ στρέ-
ψες τὰ παραπλανηθέντα αὐτοῦ θύματα εἰς τὴν ἄγουσα-
εῖς τὸν Θάνατον; ‘Ο θέμενος τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὸν Κύ-
ρον μετὰ τοῦ Κυρίου ἀναστῆσεται.

П. М.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΑΜΕΣΟΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οταν ἔχωρισ' δὲ θεός τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων
Κύριος τὸ καθένα χωριστὰ ἔδωσε καὶ ἔνε δῶρο,
Σεῦδε βαλληνας ἔχάρισε τῆς λευθερίας τὸ πνεῦμα.
Τὸ Πνεῦμα τοῦτο ὁδήγησε τὸν θεῖον Προμηθέα
Νὰ κλέψῃ τὸν αὐτοῖς τὸ πῦρ τὴν ἀθηναῖτων
Καὶ νὰ τὸ φερῇ εἰς τὴν γῆν προὺς φωτισμὸν τοῦκόσμου.
Μέχρι δὲ δὴ τὸν Πρακτήν ξεκάρισε τὰς χώρας
Αὐτὰ θηριά τὸν πατέρα καὶ ἀπό τούς κακοὺς ἀνθρώπους.

Τοὺς ἀργοναύτας ἔφερεν αὐτὸς εἰς τὴν Κολυθίδα,
Ποῦ πήραν τὸ χρυσομαλλό τὸ δέρχες, καὶ τὸν διόπτρα
Ἀνοῖξαν στὸ ἐμπόριο ὃπου γεννᾷ τὸν πλοῖο.
Τοῦ; “Ἐλληνας δόσις μαζὸν ἔρεσ τεὴν Τρωαδά,
Ποῦ ξεδικήθη ὁ Ἀγίλλευς τὴν οὔρη τῆς Ἑλένης.
Στὸν Μαραθώνα ἔστησε τὰ πρῶτα τρόπαια του.
Στῇς Σελημίνας τὰ νερὰ κατέπνιξε τὸν Εέρξη,
Καὶ σὸν τὸν ἥλιο ἔλαυψε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
Μὲ τέχνας καὶ μὲ γράμματα ἐφώτισε τὸν κόσμο,
Καὶ μένουν τὰ μνημεῖα του καὶ σήμερον ἀκόμα
Πρωτότυπα, ἀμύνητα στὴν ὀμορφιά στὴν τέχνη.
‘Ημέρωσε τὰ βάρβαρα τὰ ἔθνη καὶ τὰς χώρας.
Τῶν Μακεδόνων καὶ ἀρχὰς μετέβαλε καὶ φύσι
Καὶ ‘Ἐλληνας τοὺς ἔκαμεν ἡ γλαῦσσα καὶ ἡ θρησκεία,
Καὶ τοὺς σκληροὺς ἀργότερα καὶ νικητὰς Ρώμαιου
κις τὸν ζυγόν του ἔδσεν ἡ ‘Ἐλληνικὴ σοφία.
Στὴν Δίγυπτον ἐπέταξε τὸ Πνεῦμα τῶν ‘Ἐλλήνων
Κ' ἐφώτισε τὴν Ἀφρικὴν διὰ τῶν Πτολεμαίων.
Καὶ δένταν ἔστελνεν ὁ Θεὸς τὸ μοναχὸν παιδί του
Νὰ σέσῃ τὸ ἀνθρώπινο τὸ γένος ἀπ' τὰ πάθη
Τῆς ἀμαρτίας τῆς παλῆς καὶ νὰ τὸ λευθερώσῃ
‘Απ' ἑδεινὸν τὰ φοβερά κι' ἀπ' τὸν ζυγὸν τῆς ‘Ρώμης,
Νὰ καταστήσῃ ἀδελφοὺς τὰ χωρισμένα γένη,
Καὶ τὴν ἀγάπην κήρυξεν ὡς ἀληθῆ θρησκείαν,
Τὰ ἔθνη δὲν ἥθλησαν τὸν λόγον του ν' ἀκούσουν,
Τὸ Πνεῦμα τὸ ‘Ἐλληνικὸν τὸ κήρυγμα ἐδέχθη
Κ' ἐκ νέου πάλιν ἔσωσε μὲ τὸ σταυρὸν τὸν κόσμο!
Κ' ἥλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, κ' ἥλθεν στὴν Νέαν Ρώμην
Τὸ Πνεῦμα μὲ τὸ βάπτισμα, κ' ἐκείθεν ἐκηρυχθῆ
Στὴν οἰκουμένη πανταχοῦ τὸ δόγμα τοῦ Σωτῆρος,
Στοὺς ‘Ἐλληνας τότε ἔδωκε τὰ γράμματα τὴν πίστην
‘Αλλ' δένταν τὰ δαιμόνια ποῦ ξέρασσεν δ' ἀδης
Πήρανε τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν ‘Αγία Σοφία,
Το Πνεῦμα πέταξεν ἀπ' εκεῖ καὶ πέρασε στὴ δύση,
“Οπου τοχέως βλάστησε τὸ δένδρο τῆς σοφίας,
Καὶ ἔφερε γλυκοὺς καρποὺς στὰ χέρσα ἐκείνας μέρες.
‘Αλλ' οἱ μεγάλοι ἀρχοντες κι' οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου
Χριστιανοὶ λεγόμενοι τὸν Τοῦρκο προτιμοῦσαν,
Κ' ἥσαν κωφοὶ στοὺς στεναγμοὺς, κ' ἥσαν τυφλοὶ στὰ
Ποῦ τὲ τελαπίωρεύχυνε τὸ γένος σκλαβωμένο! [δάκρυσε]
‘Αλλὰ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ εἶδε τὴν ἀδικία,
Καὶ ἔστελνεν ἄγγελο καὶ ἔξυπνησε τὸν ‘Ρῆγα.
Κι' ἥκουσθη τότε μιὰ φωνὴ, ποῦ σάλεψε τοὺς τάφους.
Καὶ τότε ὡς γίγας ὁ λαχὸς σπυώθη τῆς ‘Ελλάδος,
Καὶ τότε μὲ τὸ αἷμά του ἐπότισε τὴν γῆ του.
Καὶ τότε τρέξανε πολλοὶ ἀπ' τῆς Φραγγιάς τὰ μέρη,
Καὶ Γάγγοι, κι' ‘Αγγλοι, καὶ ‘Ιταλοὶ καὶ Γερμανοὶ προ-

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἤλθανε τὸ αἷμά τους νὰ χύσουν
Καὶ δείξαντο πῶς οἱ λαοὶ δὲν εἶχανε μιὰ γνώμη
Μὲ τοὺς τυράννους θεσιλεῖς τῆς μαύρης συμμαχίας,
Ποῦ ἴσραν ὀνόμαζαν πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ Κόσμου
Κ' ἐνίκησεν ἡ λευθερία κατὰ τῆς τυραννίας,
Κ' ἔστησε νέα τρόπαια τὸ Πνεῦμα στὴν Ἑλλάδα:
Κ' ἐκ νέου πάλιν βλάστησε τῆς λευθερίας τὸ δένδρο
Πλὴν ἔνα χέρι πατρικὸ γιὰ λάσπη του δὲν ηὔρε . . .
Καὶ ὅλοι κόβουν ἀπενα πρὸς χρῆσιν των τοὺς κλάδων,
Καὶ δὲν τοὺς μέλει ἀν στραβᾶ τὸ δένδρο μας αὐξάνη
Γιὰ τοῦτο καὶ μαραίνεται, γι' αὐτὸ κερπὸ δὲν φέρνει...
Πλὴν θύροι τοῦ οἴκου ωραῖο, τὸ έπιπλο τὸν κοιμάται
Ποιός ξύρει, τοῦ οἴκου κανενάς νεος Ρήγας,
Μὲ τὴν ἈΤΙΜΙΑΡΙΤΗΝ τοῦ οἴκου μὲ καὶ τὴν ΑΙΓΑΛΙΟΝΕΙ
Τὸ έπιος απὸ τὸν ληθαργό καὶ πάλιν δὲν ξεπείσῃ!
ΜΗΤΡΟΥΝΤΑ ΜΗΤΡΟΥΝΤΑ

K. TRIANTAFYLLOU

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΗΕΩΥΡΙΟΥ

Σήμερον δὲ χριστιανικός κόσμος πενθήμως ἔορτάζει τὴν ἄγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πάθη καὶ τὸν σταυρικὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος θάνατον. "Ἄς κλινωμένης πάντες τὸ γόνυ πρὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου καὶ ἀς ταπεινώσωμεν ἐπ'" ὅλιγον τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν ἐνώπιον τοῦ τόσον δι' ἡμᾶς ταπεινωθέντος Θεοῦ.

— Εγένετο παραδεκτὴ ἐκ μέρους τῶν ξένων δανειστῶν, ἡ πρότασις, ἵνα ἡ Ἑλλὰς πληρώῃ 30 τοὺς οὗ ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ σχηματισθῇ ἑταῖρες πρὸς εἰσπραξιν τῶν ἐσόδων, δι' ὃν θέλουσι πληρώγεσθαι τὰ τούκο μεριδία.

— Ο δαίμων τῆς καταστροφῆς, δοτὶς τοσοῦτον ἐπέφερεν ὅλεθρον εἰς τὴν ἀτυχῆ νῆσόν μας καὶ δοτὶς ὅλιγον χρόνον μετὰ ταῦτα ἀγρίως προσέβαλε καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηρῶν, δεινός καὶ πάλιν κατ' αὐτὸς ἐξεδηλώθη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Θηρῶν καὶ Λοκρίδος. Λί πόλεις Ἀταλάντη, Θῆ Καὶ, Λαμία καὶ ὅλα τὰ περίχωρα αὐτῶν μεγίστας ὑπέστησαν ζημίας, ἔνεκα τῶν ἐσχάτων ἐπισυμβάντων ἐκεῖ καταστρεπτικῶν σεισμῶν, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν διπούων πλευστα ἀριθμοῦνται τὰ θύματα. Αἰσθητὰ φιλανθρωπίας προερχόμενον ἐκ πόνου, τὸν ἐποίον πρὸ ἔτους ζωηρὸν καὶ ἡμεῖς ἡσθάνθημεν, ἐπιβάλλει ἡμῖν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων ἀδελφῶν μας καὶ νὰ ἐπικαίεσθωμεν ὑπὲρ αὐτῶν τῆς εὔσπλαγχνίας τὸ τάλαντον καὶ τὸν δόσολόν.

— Η διανομὴ τῶν διπλοτύπων τοῦ ὑπολοίπου τῶν βοηθημάτων, τὰ ὅποια ἐσχάτως ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξακολουθεῖ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας καὶ τοξεως ἐκ μέρους τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ εὐπαιδεύου περὸς ἡμῖν Νομάρχου κ. Παν. Μιτσούρη, καὶ τῶν ἐγκρίτων συμπολιτῶν μας κ. κ. I. Παπαδάτου δικηγόρου καὶ I. Θωμοπούλου ἴατροῦ. Οἱ μεγάλοι κόποι εἰς οὓς τ' ἀνωτέρω πενθεῖται μέλη τῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς ἀνευδειάς ὑποχρεώσεως διὰ τῆς διανομῆς ταύτης ὑπερβήθησαν, μὲν διάδημην τῶν ευπαιδεύου περὸς ἡμέρας ὁλοκλήρους — καὶ δὴ ἡμέρας τοιωτάς — θυσιάζοντα, ἡ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια αὐτῶν, διποὺς ἡ διανομὴ αὕτη γίνεται μετὰ τῆς δισφή τὸ δυνατὸν ἐντελεστέρας ἀκριβείας καὶ τέλος ἡ καὶ πέραν τῶν ὁρίων ὀγαδότης αὐτῶν, διποὺς τὸ ταχύτερον, ἔνεκα τῶν ἐπισήμων ἡμερῶν, διανεμηθῶσι ταῦτα, μεγίστην ἀληθῶς περιποιοῦσι τιμὴν εἰς αὐτοὺς καὶ ἀπειρον ὑπὲρ αὐτῶν προσείλκυσαν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Μέχρι τούδε διενεμήθησαν περὶ τὰς 200,000 δραχμῶν.

— Προχθές 13ην μεσοῦντος μηνὸς ἔληξαν αἱ ἔργασι αἱ τοῦ τακτικοῦ Στρατολογικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἔτους 1894 τοῦ ἡμετέρου Νομοῦ.

— Περὶ τὴν 6 ὥραν καὶ 34' μ. μ. τῆς 8 μεσοῦντος μηνὸς σεισμὸς μικρᾶς διαρκείας συνεκλόνισε τὸ ἔδαφος τῆς νήσου ἡμῶν.

— Κατὰ τὰ ἔθηρα 8 καὶ 15 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ πτωχοκομείου ἡ «Πρόνοιαν ἡ διοικητικὴ αὐτοῦ Ἐπιτροπὴ ἐξ λέξατο παμψυφεὶ δύο ἡτού μέλη αὐτῆς τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Ιάκωβον Θωμόπουλον ἴατρὸν καὶ Γεώργιον Κ. Τσιτσιλιάνην δικηγόρον.

— Διερίσθη βιβλιοφύλαξ καὶ πάλιν παρὰ τὴν ἐνταῦθα Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκῃ ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐπαίδευτος συμπολίτης ἡμῶν κ. Διονύσιος Ἡλιακόπουλος. Διὰ τοῦ δικαίου τούτου διορισμοῦ ἱκανοποιοῦνται ἐν μέρει οἱ ἀτριτοὶ κόποι καὶ ἡ ἐνδελεχὴς μέριμνα, ἀτίνα δὲ κ. Ἡλιακόπουλος κατέβαλεν πάντοτε ὑπὲρ τῆς Αγροσίας Βιβλιοθήκης, ἡτις πολλὰ εἰς αὐτὸν, μετὰ τὸν κ. Χιώτην, ὀφελεῖται, καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς τελευταίους σεισμοὺς, καθ' οὓς, ἀνευ τῆς προνοίας καὶ τοῦ ζήλου τοῦ λογίου τούτου νέου, ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ θήσεις τελείως καταστραφῆ.

— Ο πρωτοβάθμιος καὶ ἴκανωτας δημοδιδάσκαλος κ. Ἀνδρέας Σ. Καλογερόποδης μετετέθη τῷ αγήσει του τοῦ δημοτικοῦ σχολείου Βασιλίου εἰς τὴν κενήν θεσιν τοῦ ἐν τῷ πόλει Β. τριούτου.

— Ἀφίκετο εξ Ἀθηνῶν ὁ ἀξιότιμος συμπολίτης ἡμῶν κ. Κωνσταντίνος Βούλτσος ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐπίσης ἡ ἐρίτιμος Κυρία Ἀθηναγάλη Διον. Μερκάτη μετὰ τῆς λατρευτῆς αὐτῆς κόρης Ἀλεξάνδρας. Ἐπίσης ὁ ἔξαρτος νέος κ. Νικόλαος Δ. Καρβελλᾶς φοιτητής. Ομοίως ἐκ

Πατρῶν ὁ ἀξιότιμος κ. "Αγγελος Μπαμπάκος ἐμ πορος. Ἐπίσης ἐκ Σύρου οἱ λαμπροὶ νέοι συμπολίται ἡμῶν κ.κ. Θεόδωρος καὶ Κωνσταντίνος Δ. Πολίτη μετὰ τῆς σεβαστῆς μητρός των.

— Ἀφίκετο κατ' αὐτὰς ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιοδείας του εἰς τὸν μεσσηλὸν εὐπαιδεύτων συντακτῶν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» ὁ ἔξαρτος νέος κ. Γεώργιος Παρασκευόπουλος. Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον αὐτοῦ ἐνταῦθα διαμονὴν, ἡμενύθημεν ἀρκούντως ν' ἀναγνωρίσωμεν ἐν τῷ δημοσιογράφῳ τούτῳ εὐγένειαν αἰσθημάτων, χριτίαν μόρφωσιν καὶ πείραν τῶν πραγμάτων οὐχὶ συνήθη. Ο κ. Παρασκευόπουλος ἀνεγάρωρος διὰ Πάτρας, ἐκείθεν δὲ δι' Αθήνας, διεθέλει δημοσιεύσει ἐν τῇ «Ἀγροπόλει» σειρὰν ἀρθρῶν, ἐν οἷς καὶ περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ τῶν λοιπῶν τῆς νήσου ἡμῶν.

— Ἀνεγάρησαν οἱ ἄριστοι καὶ λαμπροί κατηπρισμένοι τὴλεγραφηταὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Τηλεγραφείου καὶ Διον. Εὐαγγελιστής Λούτσας δι' Αθήνας καὶ Σπυρ. Δ. Μαρτελός διὰ Σύρου. Ομοίως ὁ ἔγκριτος συμπολίτης ἡμῶν καὶ Νομάρχης Μεσσηνίας κ. Φριδ. Καρρέρ διὰ Πάτρας.

— Καθὼς πληροφορούμεθα, τὴν μεθεομένην Κυριακὴν, ἦτοι τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἀφικνεῖται ἐνταῦθα δι' ἀδιατέρου ἀτριπολίδοιο ἐπὶ τούτου ναυλωθέντος ὁ Παναχαϊκὸς Σύλλογος Πατρέων, μετὰ τῆς Φιλερμονικῆς αὐτοῦ μουσικῆς. Ο Σύλλογος οὗτος ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ἐγκριτέρων ἐν Πάτραις ἐπιστημόνων, ἐμπόρων, κτηματικῶν κ.τ.λ. εἶναι κοινωφελῆς Σύλλογος καὶ πολλὰ τὰ καλὰ ἐξ αὐτοῦ ἀρύνονται αἱ Πάτραι. Εἰπίζομεν ὅτι καὶ οἱ ἡμέτεροι συμπολίται, ὃν τὸ φιλόξενον εἶναι γνωστὸν, δὲν θὰ ὑπερήσωσι διποὺς ὑποδεχθῶσιν, τὸ σωματεῖον τοῦτο μετὰ τῆς διακρινόντης ταύτους φιλόξενας, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν αἱ Πάτραι λατὰ τὰς δεινὰς τῶν σεισμῶν τῆς Ζακύνθου ἡμέρας καὶ πρῶται εἰς διπούσαν εἰς Βογχείαν καὶ ζεύλον παρέσχον εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας ἐκεῖ μετεβάσσας.

— Ὅπο τοῦ εὐπαιδεύτου καὶ λαμπροῦ μεμφρωμένου νέου κ. Δημητρίου Ν. Γουνελίδου ἀγγέλλεται προσεχῶς ἡ ἔκδοτος ἐμμέτρου παραφράσεως εἰς τὴν νεοκτήρευσαν τοῦ λαμπροῦ ἔργου ΤΑ ΚΑΘ. ΗΡΙΣ ΚΑΙ ΛΑΚΑΝΔΡΟΝ ἡς προτέτακται μελέτη ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ ἐν τελει κριτικαὶ σημειώσεις. Τὸ δόλον ἔργου, οὖν τοινος τὴν ἔκδοσιν ἐνέλαβεν ὁ ἔξαρτος νέος κ. Σπυρ. Δ. Κοντόγιαργας, συγκείμενον ἐκ τριῶν τυπογρ. φύλλων μεγάλου σχήματος θέλει τυπάται ἀντὶ δραχμῆς. Πεποιθαμεν δὲ ὅτι ὁ πολὺς κόσμος τῶν γραμμάτων μεγάλως θέλει ὑποστηρίξει τοῦτο.

— Τὴν 24ην τρέχ. μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 10 π. μ. προσκλησύνται ἀπαντα τὰ μέλη τοῦ ἀρτιστικάτου Φιλολογικοῦ καὶ Επιστημονικοῦ Συλλόγου συνδικώσων παρευθεῖσιν εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν παρὰ τῇ ἐν ταῦθι Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκην.

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

+ — "Ως εὰν μὴ ἡρκουν δύο ἐν δραχμῇ χρόνῳ συνεχεῖς θάνατοι, καὶ ἀλλη συμφορὰ ἐπληξεν ἐσχάτως τὸν εἰκονο τοῦ ἀτυχοῦς Ἰωάννου Λοτζού, τοῦ μακαρίστου τούτου καὶ ἐναρέτου ανδρός, τὸν διποὺον βαρυπενθεῖς συνωδεύσαμεν δρτὶ εἰς τὸν τάφον, μὴ δυνηθέντα ν' ἀντίσχη εἰς μακράν αἱ ἀνίκτοις ἀσθένειαν καὶ εἰς τοὺς ἡθικοὺς ἐκείνους πόνους, οὓς διὰ τῆς στερήσεως τῶν τέκνων τοῦ ἐδοκίμασεν. Ο θενατος τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Λοτζού δικαίως ἐβούθισεν εἰς δεκτὸν πέντης τὴν κοινωνίαν ἡμῶν, ἡτις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐγνώρισεν ἐνα τοιούτον καὶ χρηστὸν οἰκογενειάρχην, ἵνα ἔξαρτον πολίτην, ἵνα ἐντιμότατον ἐμπόρον, ζήσαντα, κατὰ δόν μακρὸν οὐδὲν διένει, ἐν τοιούτοις γενεικῆς ὑπολήψεως καὶ αὐτοποιεύσης θεωρεῖσθαι αὐτῷ ἀμφὶ τῷ μοιραίῳ αὐτοῦ τέλος ὁ μεταποτικὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς θεωρεῖσθαι αἱ δικαιίων, αἱ ενσταλαζη, δὲ παραμυθίας καὶ ἀνακουφίσεως βασιλικούς τοὺς πολιούχους καὶ βαρυτενάκτον αὐτοῦ οἰκογένειαν.

Εἰς πάρτας τοὺς συνδρομηταὶς τῶν «ΜΟΥΣΩΝ» καὶ τοὺς συμπολίτας ἡμῶν ἐργεῖται εὐχόμεθα τὰ διέλθωσι τὰς ἀγάπας ταῦτας ἡμέρας ἐν ἀδιαπτώφ χαρῇ, εὐθυμίᾳ καὶ ἀγάπῃ